

ЯБЛУНІВСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА
ВІДДІЛ ОСВІТИ ЯБЛУНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ

Василь КУРИЩУК

ДО ВИСОТ НАУКИ

«Писаний Камінь»

Косів 2025

УДК 929.2.161.2-1

К 93

Рецензенти:

І.М. Солоненко, доктор медичних наук, професор,
Заслужений діяч науки і техніки України;

М.М. Клим'юк, директор Яблунівського ліцею.

В.Ю. КУРИЩУК

К 93 До висот науки. – Косів: Писаний

Камінь, 2025. – 152 с.

У цьому виданні розповідається про випускників Яблунівської середньої школи та уродженців Яблунова, які здобули вищу освіту і, маючи замишування до науки, до пізнання світу, розкривали свої таланти, генерували нові ідеї, і натхненною працею досягали омріяних обрїїв, підносились на вищі рівні людських знань.

УДК 929.2.161.2-1

*На палітурці - скульптурна композиція «Освіта»,
яка прикрашає фасад Львівського національного
університету ім. Івана Франка.*

© Василь Курищук, 2025

© Видавництво

«Писаний Камінь», 2025

Вступ

Завжди, коли задумаєшся над якимось явищем у суспільному житті, ставиш собі запитання: «А з чого це все починалося?» Так і в нашому випадку, говорячи про науковців, насамперед думаю про школу. Без школи, без освіти, зрозуміло, жоден науковець не сформується, а школи в наших краях, віддалених від великих науково-культурних центрів, засновувались дуже пізно і то на рівні початкової освіти. У Львові вже відкрили університет, а в Яблунові була лише дяківська школа, яка до того ж працювала нерегулярно.

Наприкінці XVIII ст. після трьох поділів Польщі (1772-1795) всі західноукраїнські землі з частиною польських, включно з Краковом, опинилися під владою Австрії.

За шкільними реформами, проведеними австрійським урядом впродовж 1774-1783 років, в Галичині створювалися нормальні, головні, тривіальні та парохіяльні школи. Нормальні школи (шестикласні) з німецькою мовою навчання створювалися лише у великих містах. При цих школах проводилися курси для підготовки вчителів головних (три- чи чотирикласних шкіл), які відкривалися в менших містах. Мовою навчання теж була німецька, а згодом – польська. Випускники головних шкіл після проходження практики мали право викладати в нижчих, тривіальних школах.

У 1784 році відкрито Львівський університет з латинською мовою викладання. На філософському й богословському факультетах було дозволено катедри з українською мовою викладання (з 1787 по 1804 рік). Це посприяло тому,

що згодом в окремих школах частіше звучала українська мова. У 1784 році Львівська римо-католицька консисторія домоглася від австро-угорської адміністрації, щоб при кожній парохії Галицької Гуцульщини були відкриті парохіяльні школи.

Шкільний закон 1787 року визнав українську мову крайовою, а через два роки уряд дав дозвіл на відкриття народних шкіл з українською мовою навчання. Однак україномовних підручників не було. Правда, в 1786 році видано церковно-слов'янською мовою читанку, а у 1790 – «Букварь языка словенскаго чтенія». Учні вчилися читати церковно-слов'янською мовою, але оскільки цією мовою ніхто не розмовляв, тому інші предмети вивчалися польською або німецькою мовами, а школярі розмовляли між собою своїми рідними мовами. Рескриптом від 4 серпня 1791 року вже вимагалось відкрити руські (українські) школи в тих місцевостях, де не було такої польської чи німецької школи. Однак чиновники-поляки на місцях не спішили виконувати цісарські розпорядження і в багатьох випадках відкривали школи з німецькою чи польською мовою навчання.

Наприкінці XVIII ст. на теренах нашого району перші державні школи з німецькою та польською мовами навчання відкрито в Старих Кутах (1775), Яблунові (1786), Старому Косові (1792), Кутах (1794), Пістині (1794). Це були перші державні школи в наших краях.

В Яблунові була створена тривіальна школа, і містечко стало центром початкової освіти на терені від Космача, Пістиня, Березовів і до Стопчатово. Тут навчалися діти з цих сіл. Навчання не було обов'язковим. Тому там навчалися діти з багатших сімей, а також діти поляків і євреїв.

Наш край впродовж XVIII – XX ст. перебував під владою кількох держав. І кожна з них в нашому народі бачила рабів,

які мали вірно служити режимові. Чужа влада про школу для простого люду не дбала.

На жаль, селянським дітям шлях до вищої освіти був закритий. Лише в кінці XIX ст. в Коломиї відкрили українську гімназію, а щоб навчатися в ній, потрібно було залишати сільську «штубу», вчитися в підготовчих класах гімназії, а потім ще вісім років в гімназіяльних класах аж до матуральних іспитів на атестат зрілості. Такі випробування могли витримати лише окремі діти, бо навчання і проживання було платним. Правда, простіше було закінчувати духовні чи учительські семінарії, хоч вони не давали права вступати у вищі навчальні заклади, але могли здавати матуру екстерном.

Багато змін у шкільній освіті відбулося за радянської влади. Розширювалася мережа шкіл, вводилася обов'язковість семирічної освіти, а потім – середньої, влада будувала чи сприяла будівництву шкіл. Та інакше й бути не могло, бо за комуністичною пропагандою, «радянський народ – найосвіченіший», і про це мав знати світ. Зате весь зміст освіти був просякнутий марксистсько-ленінською ідеологією. Робилося все, щоб переконати учня, що його Батьківщина – СРСР, а столиця – Москва, що історії України не існує, а є лише історія Радянської України, яка починається з 1917 року. Розширювалася мережа російських шкіл. Втовкмачували, що українська мова – другорядна, і за бажанням батьків її можна не вивчати в Україні в російських школах, і що обов'язковою для всіх має бути російська мова, бо лише вона має право виконувати роль мови міжнаціонального спілкування.

Та попри це радянська влада багато зробила для розвитку освіти краю. Держава зобов'язувала й сприяла, щоб кожна молода людина отримала середню освіту.

У 1945 році в Яблунові на базі семирічки створено середню школу, яка впродовж майже десяти років була єдиною в

районі. Середню освіту тоді здобувало більше юнаків і дівчат з навколишніх сіл, ніж з Яблунова. Уже 80 років Яблунівська середня школа (тепер ліцей) навчає, виховує, готує до життя молодь. Багато її випускників здобуло вищу освіту, чимало з них є сьогодні серед науковців, діячів культури й літератури.

Випускником першого випуску середньої школи був Павличко Дмитро Васильович (1929, с. Стопчатів – 2023, м. Київ). Його досягнення в українській літературі та заслуги в державотворчому й політичному житті України годі переоцінити – одним словом – «людина-епоха», як його називають сучасники. Він відомий також як глибокий мислитель і вчений. Удостоєний звання «Почесний професор Києво-Могилянської академії» та звання «Почесний доктор» Львівського, Варшавського і Прикарпатського університетів.

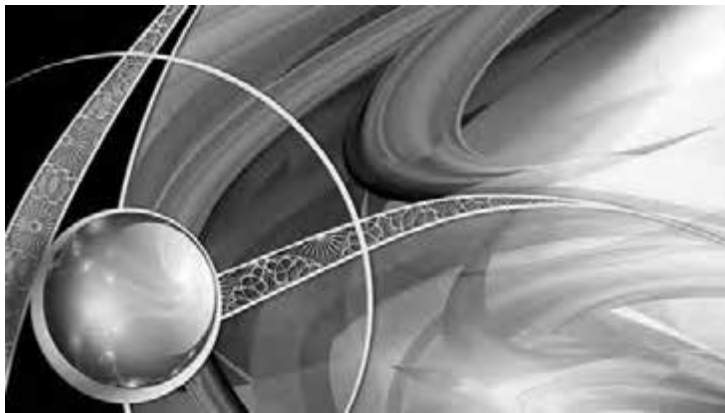
Першим науковцем, який народився в Яблунові й навчався в тривіальній школі був поляк Максиміліян Новіцький – зоолог, академік, професор Ягеллонського університету.

У цьому виданні хочемо розповісти про випускників Яблунівської середньої школи та уродженців Яблунова, які здобули вищу освіту і, маючи замілювання до науки, до пізнання світу, розкривали свої таланти, генерували нові ідеї, і натхненною працею досягали омріяних обривів, підносились на вищі рівні людських знань.

Щодо розміщення розповідей про шанованих особистостей на сторінках видання, то ми зробили це не за алфавітним порядком прізвищ, а за роками народження (від найстаршого до наймолодшого). Вважаємо таке хронологічне розміщення більш доцільним і коректним.

Щиро дякуємо всім, хто подав про себе необхідні відомості для впорядкування цього, хочемо думати, потрібного довідника.

*Країна, яка не розвиває
науку, перетворюється в
КОЛОНІЮ (Фредерік Жоліо-Кюрі)*

**Доктори наук,
професори**

НОВИЦЬКИЙ Максиміліян (9.10.1826, м. Яблонів

Коломийського повіту (тепер Косівського р-ну) – 30.10.1890, Краків, Польща) – академік, вчений-біолог, громадський діяч. Закінчив Яблунівську початкову школу в 1839 р. Походив із шляхетної родини. Максиміліян був наймолодшим у сім'ї, і ще з дитячих років залишився без батьків. Старший брат Леон, який вже тоді працював у Львівському магістраті, забрав його до себе. Здібного хлопчину

віддав на навчання в академічну гімназію, яку Максиміліян успішно закінчив у 1846 році. Після двох років навчання на додаткових курсах у Львівському університеті в 1848 році вступає на юридичний факультет. Проте змушений був перервати своє навчання, оскільки підпав під переслідування австрійської влади за участь у маніфестаціях, що розгорілися в часи Весни Народів. Новицький поспішно покидає Львів, перебрався в м. Броди, і вирішив зайнятися учительством. У 1850 році отримав посаду помічника вчителя місцевої народної школи, але обставини змусили його покинути Броди і перебратися до невеликого села Плотичі на Тернопіллі, де працював учителем тривіальної школи. Працюючи в Бродах, у нього з'явилася зацікавленість до природничих наук. Цьому посприяв місцевий лікар Й.Деккер, який колекціонував гер-

барії. М.Новицький активно збирав гербарії для навколишніх

*Обкладинка підручника
д-ра М. Новицького «Зоологія»
для середніх шкіл.*

сільських шкіл і зацікавився ентомологією. Свої натуралістичні студії в наукове русло він спрямував завдяки колекціям і науковій літературі Тернопільської гімназії, якими він значною мірою скористався.

М.Новицький отримав визнання серед вчителів та керівників крайової освіти і його запрошують викладати природознавство в Самбірську гімназію. Робота в гімназії дала можливість Максиміліяну Новицькому активніше займатися науковими дослідженнями, а близькість до Львова

– активну співпрацю з відомим меценатом і філантропом Володимиром Дідушицьким та його музеєм (сьогодні це музей Академії Наук України). Завдяки сприянню Дідушицького в 1854 році у Львові він складає нижчий, а 1857 році вже у Відні складає вищий іспит педагогічний із природничих наук. Для підвищення кваліфікації у 1857 році Новицький отримав

*Пам'ятник М. Новицькому
на території музею рільництва
в Шреняві (Польща)*

річне відрядження до Відня для занять в імператорському природознавчому музеї. Цього одного року навчання йому було достатньо, щоб інтенсивно зайнятися самоосвітою, згодом стати одним з найвідоміших у Європі зоологів, завдяки чому отримав право у 1858 році перейти на викладацьку роботу до своєї рідної Львівської академічної гімназії. У цьому ж 1858 році Новицький опублікував свою першу наукову працю про жуків. Займається ентомологією, видаючи в 1860 році каталог метеликів

Східної Галичини. Маючи хороший фактичний матеріал з ентомології, готує та захищає в 1863 році дисертацію доктора філософії у Львівському університеті, й отримує запрошення очолити катедру зоології в Ягеллонському університеті в Кракові. Потрібно зауважити, що в той час в Галичині, як і в Польщі, в усіх державних навчальних закладах навчання велося німецькою мовою. Лише у 1861 році австрійський уряд дозволив читати лекції польською мовою в Ягеллонському університеті. Максиміліян Сила-Новицький став першим професором університету, який викладав зоологію польською мовою. З цього часу і до кінця своїх днів працював у

цьому університеті очільником кафедри.

У 1865 році у Львові публікує наступну свою працю «Метелики Галичини», а в 1868 «Переліки татранських метеликів». Саме за зборами Максиміліяна Новіцького в басейні Черемошу, де він знайшов Аполлона, в сучасній Червоній книзі України і вказується поширення цього рідкісного і вимираючого метелика. Тоді ж активно працює над підручником із зоології для шкіл та гімназій, який виходить у трьох томах: «Ссавці», «Птахи, плазуни і риби», «Безхребетні» (1868–1869). Окрім підручника зоології Максиміліян Новіцький видав кілька монографій, присвячених бабакам, сарнам, риbam Дністра і Пруту та іншим представникам фауни.

Максиміліян Сила-Новіцький був членом Краківського Наукового Товариства, яке пізніше, в 1872-му, перетворилося в Академію Наук і Письма. Він активно пропагував охорону природи, у зв'язку з чим виступив зі зверненням до Галицького Сейму в 1868 році про охорону бабаків і козиць у Татрах. Сейм підтримав Новіцького і видав перший у світі акт про охорону тварин. На честь прийняття закону, Новіцький власним коштом встановив залізний хрест на Ваксмундській Полянці в Татрах (1373 м над морем).

З 1875 року розпочинає активно цікавитись іхтіологією, окрім описів фауни риб, розробляє методи розведення, організації рибних господарств та зарибнення водойм. Зокрема до його розробок належить й інкубатор для запліднення і виведення ікри. Завдяки цій розробці він зумів виростити лосося та навесні 1879 року зарибнити ним Віслу біля Кракова, а пізніше й ріку Білу під Тернополем. А 13 липня 1879 року взяв участь у з'їзді рибалок і став співзасновником Крайового рибальського товариства, президентом якого й був обраний одногосно. Товариство проіснувало до 1950 року. В 1880

*Меморіальний знак,
встановлений в Яблуніві*

році публікує працю присвячену риbam Вісли і Галичини з погляду рибальства. У 1887 за його клопотання прийнято нове рибальське законодавство, у 1888 році провів картографування розповсюдження риб в Галичині, а в 1889 році видав атлас риб Галицьких річок: Вісли, Стиру, Дністра і Пруту.

Помер Максиміліян Сила-Новіцький 30 жовтня 1890 року у віці 64-х років у Кракові.

Світлій пам'яті вченого і натураліста, у 1898 році, в Кракові над Віслою було встановлено обеліск, а в 1971 році в Музеї рільництва в Шреняві (Польща) бронзове погруддя.

За клопотанням польської діаспори Покуття та Івано-Франківська і сприяння Яблунівської селищної ради, у 2005 році в рідному селі Новіцького – Яблуніві, встановлено меморіальний знак у 115 роковини пам'яті від дня смерті, з написом українською та польською мовами: **«Максиміліян Сила-Новіцькі (1826 –1890), зоолог, ентомолог, іхтіолог, професор Ягелонського університету. Народжений в Яблуніві. Мешканці Покуття і краями. А. Д. 2005».**

МЕЛЬНИК Зіновій-Лев Іванович (07.10. 1928, м. Яблонів Печеніжинського повіту (тепер Косівського р-ну) – 24.01.2021, м. Синсиннетті, США) – доктор економіки, професор, громадський діяч.

Разом з братом-близнюком Остапом закінчили початкову школу в Яблуніві, а потім розпочали навчання в Коломийській гімназії. Однак умови склалися так, що батько разом з синами-підлітками вимушений був у 1944 році виїхати на Захід. Та під час бомбардування в листопаді 1944 року загинув Остап, а батько

залишився без ноги. Після закінчення війни Зіновій з батьком опинилися в Західній Німеччині в одному з таборів біженців. У таборі Регенсбург у 1947 році Зіновій склав «іспит зрілості» і поступив на студії в Український Технічно-господарський інститут в Регенсбурзі (1950), а потім у Мічиганський університет, США. У 1961 році захистив докторську дисертацію і отримав науковий ступінь доктора філософії з економіки. Впродовж багатьох років працював професором фінансів, деканом фінансового відділення університету в м. Синсиннетті (США).

Його наукові дослідження охоплюють галузь корпоративних фінансів, менеджменту та керування корпораціями, прийняття рішень на ринках цінних паперів. Він зробив вагомий внесок у дослідження економічного та фінансового станови-

Остан та Зіновій (справа) з двоюрідною сестрою Іриною Мосюк, 1942р.

ща України в складі Радянського Союзу, перспектив реформування радянської економіки. Він один із засновників регіональних досліджень радянської економіки, економік союзних республік – нового напрямку в радянських дослідженнях на Заході.

Найбільш відомими є його монографії «Нагромадження капіталу в Радянському Союзі: Україна, 1928/1929 – 1932» (Мюнхен, 1965), «Український капітал і радянська економіка» (1961), «Україна в світі, що змінюється» (1967), «Україна в складі Радянського Союзу – економічний балансовий звіт» (1977). У своїх працях він переконливо довів, що вивіз капіталу з України на загальносоюзні потреби складав близько 17% національного продукту України, що вело до поступового економічного відставання України від Російської Федерації, посиленню колоніальних тенденцій в розвитку України.

Автор багатьох наукових праць з питань економіки та фінансів, а також статей в енциклопедії українознавства, що вийшла англійською мовою, та редактором і співавтором праць: «Радянська економіка в регіональній перспективі» (1973), «Вибрані ситуації в бізнесових фінансах» (1971).

Ще в студентські роки був одним із засновників товариства української студентської молоді імені М. Міхновсько-

Проф. Зіновій Мельник (третій справа) серед делегатів міжнародної наукової економічної конференції «Політична економіка розвитку перехідних суспільств. Київ, 2003 р.

го, членом редколегії журналу «Фенікс», який видавало це об'єднання, головою товариства «Громада». А пізніше разом зі своїми колегами-українцями зареєстрував неприбуткове товариство під назвою «Українське товариство Великі Синсинетті». У 1989 році організував, оформив і зареєстрував українську Маріїнську фундацію і став її головою президії. Це надало більш дійових легальних форм і організаційну самобутність діяльності української громади при університеті.

Член багатьох професійних організацій: Американська фінансова асоціація, Західна фінансова асоціація, Інститут фінансових виконавців, Українська академія мистецтв і наук у США; редактор журналу «Financial Management» (фінансовий менеджмент). Він був членом дирекції, а також заступником голови Американської асоціації українських університетських професорів. Довгі роки очолював науково-дослідну раду фундації імені О. Ольжича, був її віце-президентом.

*Проф. Зіновій Мельник (зліва)
і Яків Сусленський*

Працював експертом та консультантом під час судових засідань при розв'язанні корпоративних суперечок з питань фінансів, фондових ринків, інвестування та недобросовісної конкуренції.

За успіхи й досяги в професійній сфері, як одному з кращих колишніх своїх студентів, випускнику

1951 року Університету Форт Гейз, йому вручено диплом і медаль заслуженого науковця. Серед високих президентських нагород і подяк є особлива – телеграма від президента США Рональда Рейгана: «Доктору З.Л.Мельнику з найглибшою вдячністю за Вашу великодушність» і тепле звернення американського президента в день інавгурації 20 січня 1981 року: «Ваша підтримка є чудовим прикладом того, як співпраця громадян може допомогти. За це я Вам дуже вдячний. Рональд Рейган».

Проф. Зіновій Мельник був президентом проєкту «Синсинетті – Харків – міста-побратими» (1991-1993), а також учасником і доповідачем науково-практичних, навчальних семінарів і конференцій в Україні (1991-1996). Співпраця двох міст-побратимів Харкова і Синсиннаті заклала проєкт реконструкції синагоги в Харкові та вшанування замордованих в Дробицькому Яру, поблизу Харкова, де відбувалися

такі ж події як у Бабиному Яру. Яків Сусленський, колишній в'язень більшовицького режиму, репресований за антирадянську пропаганду, в 1977 році емігрував до Ізраїлю і там zorganizував Асоціацію єврейсько-українських зв'язків, яка тримає тісні зв'язки і співпрацю в світі. У 1982 році в Синсинеті проф. Зіновій Мельник виступив з доповіддю «Про єврейсько-християнські стосунки в історичній перспективі» на конференції-симпозіумі, присвяченому пам'яті голокосту.

П'ять разів він побував в Україні службово. Двічі – в Харкові, де Зіновій Мельник був одним з чотирьох американців-викладачів на двотижневому курсі лекцій про міське та обласне управління в демократичній системі. У м. Трускавці читав лекції для викладачів Львівського університету. У грудні 1994 року з ініціативи професора В.Сікори З.Мельника запросили в Київ на 4-денну конференцію вчених-економістів з питань переходу України на ринкову економічну систему.

На честь відомого вченого зі світовим ім'ям Зіновія-Лева Мельника, якому тоді виповнилося 75 років, 15 листопада 2003 року була організована Міжнародна наукова економічна конференція «Політична економіка розвитку перехідних суспільств (Глобалізація і економічна система України)». На цій конференції професор Зіновій-Лев Мельник виступив з доповіддю «Штучний голод в Україні та його наслідки».

Про визнання авторитету проф. Зіновія Мельника як значного вченого-дослідника свідчить включення статей-довідок про нього у довідниках «Визначні американці впродовж двостоліття», «Хто є хто у сфері консультування», «Міжнародний довідник з бізнесу і управління».

(У підготовці цієї статті використано матеріали книжки Романни Затварської «Знайомство на віддалі». – Ів-Франківськ, 2005).

ДРОГОМИРЕЦЬКИЙ

Ярослав Миколайович (10.05.1945, с. Текуча Яблунівського району Станіславської області (тепер Косівського району Івано-Франківської області) – 07.02.2023, м. Івано-Франківськ) – академік Української нафтогазової академії, доктор технічних наук, професор катедри зносостійкості та відновлення деталей Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу.

Закінчив Яблунівську середню школу (1964), Івано-Франківський інститут нафти і газу (1969). Після закінчення інституту працював у ньому на посаді керівника групи студентського конструкторського бюро та молодшого наукового співробітника науково-дослідницького центру. У 1976 – 1979 рр. навчався в аспірантурі Московського інституту нафтохімічної і газової промисловості імені І. М. Губкіна. У 1981 році захистив кандидатську дисертацію, а в 1999 році – докторську на тему: «Підвищення довговічності шарошкових доліт для низько-обертового буріння». Упродовж багатьох років працював асистентом, старшим викладачем, доцентом та професором в Івано-Франківському державному інституті нафти і газу (пізніше Івано-Франківський національний технічний університет нафти і газу). З 1999 року очолював відділ підготовки фахівців високої кваліфікації та був ученим секретарем університету. Потім

Я. Дрогомирецький (перший справа) з однокласниками і вчителями на зустрічі з нагоди 40-річчя закінчення школи

завідував різними катедрами. Обраний членом-кореспондентом Української нафтогазової академії.

В університеті читав лекції з таких курсів: теорія зварювальних процесів, обладнання нафтогазової галузі та умови його експлуатації, триботехніка і основи надійності машин, науково-дослідна робота студентів, технологія та устаткування, відновлення та підвищення зносостійкості машин і конструкцій. Здійснював керівництво курсовими роботами з дисципліни «Триботехніка і основи надійності машин», дипломним проектуванням та випускними роботами магістрів, був членом ДЕК з захисту дипломних проектів та магістерських робіт. Готував спеціалістів вищої кваліфікації.

Основною проблемою, над розв'язанням якої працював професор Я. М. Дрогомирецький, було підвищення довговічності та зносостійкості деталей бурового, нафтогазопромислового обладнання і породоруйнівних інструментів, а також вибору для них обґрунтованих екологічно чистих та стійких композицій.

Працював на посаді заступника декана механіко-технологічного факультету з наукової роботи, був членом вченої ради цього ж факультету та членом редколегії наукового журналу «Науковий вісник Івано-Франківського національного технічного університету нафти і газу», членом спеціалізованої вченої ради із захисту докторських та кандидатських дисертацій, членом навчально-методичної групи при Міністерстві освіти і науки України за напрямком «Зварювання».

Брав участь в науково-методичних семінарах катедри та університету. Виступав з доповідями на наукових та методичних конференціях: на Міжнародному симпозиумі «Некласичні проблеми теорії фізико-хімічної механіки композиційних матеріалів» (Івано-Франківськ, 1995); Міжнародній науково-технічній конференції «Зносостійкість і надійність машин» (Хмельницький, 1996); Міжнародній науково-технічній конференції «Нафта і газ України - 2000» (Івано-Франківськ, 2000).

Він керував науково-дослідною роботою студентів, які на

*Проф. Я. Дрогомирецький
в робочому кабінеті*

конкурсах неодноразово посідали призові місця.

За період науково-педагогічної діяльності написав і опублікував близько півтора сотні наукових праць, 13 навчально-методичних публікацій, має 23 авторські свідоцтва на винаходи та 3 патенти України. Видав монографію «Надійність і довговічність шарошкових доліт» та навчальний посібник «Теплові процеси при зварюванні».

Його любили і поважали студенти. Він був товариським, охочим до спілкування, любив людей і вони відповідали йому тим самим. Він часто навідувався в рідне село і радо спілкувався з селянами, які зверталися до нього за порадою чи розрадою.

Після відходу в засвіти професора Ярослава Дрогомирецького його колега Віталій Передерко висловився так: *Сумно, бо все частіше йдуть в інший світ люди того покоління, коли не все можна було купити, не всіх можна було заставити, коли цінилися більше, ніж зараз, людські та інтелектуальні якості, а не сухий перелік публікацій для нікому не потрібного «рейтингу». Дякую Вам, Ярославе Миколайовичу за те, що ми були знайомі. Спочивайте в мирі...».*

*Я.Дрогомирецький (зліва) з друзями
Д.Курищюком і В.Сенчішаком на Говерлі*

СОЛОНЕНКО Іван Миколайович (07.07. 1947, смт.

Яблунів Яблунівського району Станіславської області (тепер Косівського району Івано-Франківської області) – доктор медичних наук, професор, Заслужений діяч науки і техніки України.

З 1954 по 1962 роки навчався в Яблунівській середній школі, а з 1962 по 1966 роки – у Коломийському фармацевтичному училищі. Працював завідувачем аптеки на Вер-

ховинщині. З 1966 по 1969 роки проходив військову службу. Після демобілізації поступив на навчання в Київський медичний інститут ім. О.О.Богомольця (нині Національний медичний університет ім. О.О.Богомольця), який закінчив з відзнакою в 1975 році, після чого навчався в аспірантурі Українського НДІ кардіології ім. М.Д.Стражеска і через три роки захистив кандидатську дисертацію «Вплив дозованого обмеження коронарного кровотоку на функціональний стан серцевого м'яза та гемодинаміку». Йому було присуджено науковий ступінь кандидата медичних наук й запропонована посада лікаря-кардіолога відділу інфаркту міокарда Українського НДІ кардіології ім. акад. М.Д.Стражеска. За результатами захисту докторської дисертації «Дрібновогнищевий інфаркт міокарда: особливості діагностики, лікування та прогнозування» у 1989 році Івану Солоненку присуджено науко-

Міжнародна наукова конференція. Виступає проф. Віталій Москаленко, праворуч - проф. Іван Солоненко, 2012 р.

вий ступінь доктора медичних наук за спеціальністю «Кардіологія». У цьому інституті впродовж 1978 - 1994 років Іван Солоненко пройшов шлях від лікаря-кардіолога до доктора медичних наук, керівника відділу.

Під його керівництвом та за безпосередньої участі було здійснено наукові дослідження щодо нових методів діагностики, лікування, профілактики ускладнень та прогнозування інфаркту міокарда, становлення та розвитку кардіологічної служби в Україні, розроблення Національної програми профілактики серцево-судинних захворювань тощо.

У березні 1992 року в Києві був створений Інститут державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України, закінчивши який, Іван Солоненко отримав диплом магістра державного управління. Визнанням рівня кваліфікації стало присвоєння йому вченого звання «професор».

Він проходив стажування в Міністерствах охорони здоров'я Канади та її провінцій Онтаріо і Нової Шотландії, університетах міст Лос-Анджелеса (США), Торонто, Оттави,

Проф. Іван Солоненко вручає диплом магістра державного управління випускникам, 2011 р.

Вікторії (Канада), Єрусалиму (Ізраїль), Копенгагена (Данія), Братислави (Словаччина), Будапешта (Угорщина), Праги, (Чехія) та ін.

У 1994 році професор Іван Солоненко заснував та очолив (на посаді завідувача катедри), першу в Україні катедру управління охороною здоров'я для підготовки нової генерації керівників органів управління та закладів охорони здоров'я на базі магістерської програми з державного управління в Інституті державного управління і місцевого самоврядування при Кабінеті Міністрів України (нині – Національна академія державного управління при Президентові України). На кафедрі проводиться підготовка фахівців вищої кваліфікації, зокрема, докторів та кандидатів наук з державного управління.

Професор Іван Солоненко є автором (співавтором) понад 250 наукових праць у галузі державної політики, державного управління та місцевого самоврядування охороною громадського здоров'я, профілактичної та клінічної кардіології.

*Головуючі: нар. деп. Лілія Григорович та проф. Іван Солоненко
на засіданні Комітету ВР України з охорони здоров'я*

Він здійснює значну науково-організаційну діяльність у галузі державного управління, зокрема з підготовки наукових кадрів вищої кваліфікації як член експертної ради вищої атестаційної комісії України з державного управління, голова науково-методичної комісії «Основи здоров'я» Міністерства освіти і науки України, член експертної ради державної акредитаційної комісії України з державного управління, спеціалізованих вчених рад із захисту дисертацій в Київському НДІ кардіології ім. М.Д.Стражеска, Національній академії державного управління при Президентові України, Міжрегіональній академії управління персоналом та Національному медичному університеті ім. О.О.Богомольця, редколегій низки фахових наукових журналів України. Проф. Іван Солоненко є членом Національної ради з охорони здоров'я при Президентові України (заступник голови в 2006-2010 роках), Дорадчої ради при Комітеті ВР України з охорони здоров'я, робочої групи Міністерства охорони здоров'я України з роз-

робки проєктів законів України щодо реформування галузі, зокрема нової редакції «Основ законодавства з охорони здоров'я», «Про права пацієнтів» та «Права медичних працівників» тощо.

З 2018 року і по теперішній час професор Іван Солоненко працює в Університеті економіки та права КРОК (Київ) на посаді професора Навчально-наукового інституту медицини, бере участь у підготовці здобувачів другої вищої освіти за спеціальностями «Громадське здоров'я» та «Керівник закладу охорони здоров'я» освітнього рівня «магістр». Міністерством освіти і науки України він призначений гарантом спеціальності «Громадське здоров'я».

Нагороджений Почесною нагородою України «Заслужений діяч науки і техніки України», Почесною відзнакою «Відмінник охорони здоров'я», Почесною грамотою Світової Федерації українських лікарських товариств, Почесною відзнакою Канадської агенції міжнародного розвитку та Канадського товариства міжнародної охорони здоров'я, медаллю ім. акад. М.Д.Стражеска «За заслуги в охороні здоров'я», Почесною грамотою Національної Академії державного управління при Президентові України, Почесною грамотою Міністра охорони здоров'я України, Подякою міського голови м. Києва, Почесною грамотою Кабінету Міністрів України та ін.

Дружина Надія Дмитрівна – кандидатка наук з державного управління, доцентка. Дочка Ірина – докторка філософії, кандидатка наук з державного управління, громадсько-політична діячка. Дочка Оксана – лікарка, науковець, фахівець в галузі громадського здоров'я. Працює в Центрі громадського здоров'я Міністерства охорони здоров'я України, авторка понад 30 наукових праць.

ЗАЯЧУК Дмитро Михайлович (1952, с. Стопчатів

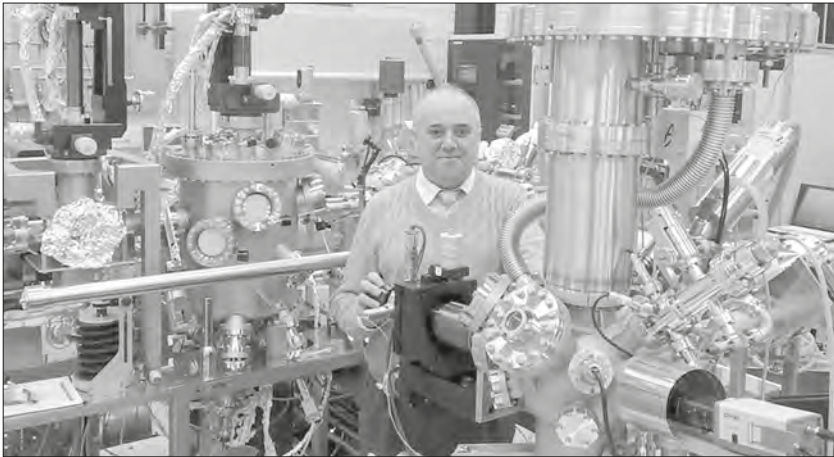

Яблунівського району Станіславської області (тепер Косівського району Івано-Франківської області) – доктор фізико-математичних наук, професор кафедри електронних засобів інформаційно-комп'ютерних технологій Інституту телекомунікацій, радіоелектроніки та електронної техніки Національного університету «Львівська політехніка».

Закінчив Яблунівську середню школу (1968), фізичний факультет Чернівецького державного університету з відзнакою (1973). Спеціалізувався на кафедрі напівпровідникових матеріалів. Отримав кваліфікацію фізика, викладача фізики.

У 1973 – 1974 р. працював учителем фізики Ланівецької СШ на Тернопільщині. З вересня 1974 р. по грудень 1996 р. працював на кафедрі напівпровідникових матеріалів (згодом – фізичної електроніки) Чернівецького державного університету на інженерних, наукових та викладацьких посадах.

У 1980 р. захистив дисертацію «Явища переносу та деякі особливості енергетичного спектру дірок в твердих розчинах $Pb_{1-x}Sn_xTe$ » на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук за спеціальністю «Фізика напівпровідників і діелектриків». З 1989 по 1992 рік навчався в док-

Технологічний інститут Карлсруе, Німеччина. В лабораторії молекулярно-променевої епітаксії, однієї з найкращих в Європі

торантурі. У 1992 захистив дисертацію на тему «Дефекти структури і електронні процеси в халькогенідах свинцю і олова» на здобуття наукового ступеня доктора фізико-математичних наук. Впродовж кількох років був вченим секретарем Буковинського фізичного товариства і членом Координаційної ради Українського фізичного товариства, що дозволило йому організувати постійно діючий науковий семінар фізиків, який отримав визнання науковців за межами Буковини.

2001 року йому присвоєно вчене звання професора. З грудня 1996 р. по червень 2011 р. – професор катедри напівпровідникової електроніки, в подальшому – професор катедри електронних засобів інформаційно-комп'ютерних технологій Державного (згодом Національного) університету «Львівська політехніка». З 1998 по 2002 р. – заступник декана електрофізичного факультету з науково-навчальної роботи, з 2004 по 2005 р. – виконувач обов'язків завідувача катедри напівпровідникової електроніки Львівської Політехніки. Відповідаль-

*Технологічний інститут Карлсруе, Німеччина.
Виступ на науковому семінарі, 2010 рік*

ний редактор Вісника Державного (тепер Національного) університету «Львівська політехніка» (Електроніка) з часу його заснування 1998 р. Вчений секретар спеціалізованої вченої ради з

захисту докторських і кандидатських дисертацій, багаторічний член Вченої ради Інституту телекомунікацій, радіоелектроніки та електронної техніки Львівської Політехніки.

Основні наукові інтереси – технологія отримання, властивості і практичне застосування монокристалів, тонких плівок та наноструктур напівпровідників AIVBVI, AІІІBV, AІІІVI та твердих розчинів на їх основі. За тематикою наукових досліджень опублікував понад 250 наукових робіт у загальноновизнаних фахових світових і вітчизняних наукових журналах та матеріалах міжнародних і вітчизняних наукових конференцій і симпозіумів. Має 10 авторських свідоцтв на винаходи. Підготував трьох кандидатів наук.

Автор навчальних посібників: «Низькорозмірні структури і надґратки» (2006); «Наноструктури і нанотехнології» (2009); «Нанотехнології в медицині та біології» (2022). У співавторстві з колегами-науковцями Національного технічного університету України «Київський політехнічний інсти-

*Професор Дмитро Заячук (другий справа)
зі своєю катедрою на відпочинку, 2012 р.*

тут» видав навчальний посібник «Наноелектроніка, Квантово-механічні засади, структури, фізичні властивості» (2013) та підручник у 2-х книгах: «Основи наноелектроніки, Кн. 1: Квантово-механічні засади, структури, фізичні властивості» (2014); «Основи наноелектроніки, Кн. 2: Матеріали, технології і функціональні пристрої» (2016). Посібник «Наноструктури і нанотехнології» визнаний одним з найкращих в Україні у своїй галузі. На Першому Всеукраїнському конкурсі видань «Університетська книга» 2010 р. він став лауреатом, зайнявши II місце у номінації «Найкраще навчальне видання з технічних наук і технологій».

Професор Дмитро Заячук нагороджений нагрудним знаком «Відмінник освіти України» (2005), цінним подарунком Львівської обласної ради (2016), наручним годинником (Національний університет «Львівська політехніка», 2021), Почесними Грамотами і Дипломами Національного університету «Львівська політехніка».

ПОПОВИЧ Дмитро Іванович (10.03.1954, с. Акрешори Яблунівського району Станіславської області (тепер Косівського району Івано-Франківської області) – доктор фізико-математичних наук, професор, завідувач відділу фізико-математичного моделювання низьковимірних систем Інституту прикладних проблем механіки і математики ім. Я. С. Підстригача НАН України.

Закінчив Яблунівську середню школу (1972), фізичний факультет Львівського державного університету ім. Івана Франка (1977). Після закінчення університету працював в Інституті прикладних проблем механіки і математики ім. Я.С.Підстригача НАН України. У 1993 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата фізико-математичних наук «Исследование процессов неравновесной лазерной эпитаксии и отжига тонких слоев сложных халькогенидных и металлоксидных соединений». Спеціальність «Фізика твердого тіла». Отримав вчене звання старшого наукового співробітника за спеціальністю «Фізика твердого тіла». У 1997-2018 рр. працював за сумісництвом на посаді доцента кафедри лазерної техніки та оптоелектронних систем Національного університету «Львівська політехніка». а також у ЛНУ імені Івана Франка.

*Колектив відділу фіз.-мат. моделювання низьковимірних систем.
Другий зліва сидить проф. Дмитро Попович*

Основний напрямок наукової діяльності – фізика і технологія низьковимірних систем, тонкоплівкове фізичне матеріалознавство в оптоелектроніці. Ним створено та досліджено новий метод в лазерній технології: імпульсна лазерна реактивна технологія одержання тонких плівок.

У 2014 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора фізико-математичних наук «Фізико-хімічні властивості низькорозмірних лазерносформованих оксидних та нітридних структур». У 2020 році отримав вчене звання професора за спеціальністю «Фізика і астрономія».

Зосередився на роботі в Інституті прикладних проблем механіки і математики ім. Я. С. Підстригача НАН України, обійнявши посаду завідувача відділу фізико-математичного моделювання низьковимірних систем. Веде освітній спецкурс «Фізико-математичне моделювання в матеріалознавстві» для аспірантів інституту.

Автор понад 200 наукових праць, в тому числі має 5 ав-

*Виступ на засіданні
наукового семінару, 2019 р.*

торських свідоцтва та 6 патентів на винаходи.

Професор Дмитро Попович – відомий спеціаліст в галузі фізики твердого тіла та фізичного матеріалознавства низькорозмірних систем. Його наукова діяльність пов'язана з теоретико-експе-

риментальними роботами з розробки нових лазерних методів формування низькорозмірних твердотільних структур та вивчення їх структури, механічних і фізико-хімічних властивостей. Ним встановлені фізичні закономірності формування лазерної плазми з металічних мішеней в хімічно-активному середовищі. Виявлені умови енергетичної стабільності росту малих кластерів металооксидів в процесі їх формування з лазерної плазми. Ним вперше були створені металоокисні наноструктури типу «ядро-оболонка» в яких виявлено новий ефект аномального квантового виходу люмінесценції.

Отримані наукові результати придатні для розв'язання низки важливих прикладних завдань, зокрема, для побудови плоско-панельних дисплейних систем та створення газосенсорних систем нового покоління з високою чутливістю, селективністю та швидкодією.

Результати досліджень професора Дмитра Поповича неодноразово (понад 110 разів) доповідались на Міжнародних симпозіумах і конференціях.

Професор Дмитро Попович на заняттях зі студентами

Він є членом Міжнародного фізичного товариства Інституту електрики та електронної інженерії, лазерного і електронно-оптичного товариства. Бере активну участь у громадсько-політичному житті країни. Входить до експертної групи з оцінки діяльності наукових установ при МОН України, до експертної комісії з визначення наукових грантів для дослідних установ при МОН України. Він є членом спеціалізованої вченої ради в Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника за спеціальністю «Фізика і хімія поверхні».

Нагороджений відзнаками та медалями НАН України: “За професійні здобутки” та “За підготовку наукової зміни”.

Має 4-х синів, всі закінчили Львівський університет імені Івана Франка: Ярослав – правознавство, Іван – прикладна математика, Володимир – міжнародні економічні відносини, Ігор – мікро- та наносистемна техніка.

ДМИТРУК Юрій Михайлович (2.05.1959, с. Стопчатів Яблунівського (тепер Косівського району) – доктор біологічних наук, професор.

На початку 1960-х років Юрій разом з батьками переїхав на постійне місце проживання в Яблунів, де із золотою медаллю закінчив середню школу (1976), а згодом географічний факультет Чернівецького університету (1985). Впродовж трьох років (1985 – 1988) працю-

вав на посаді вчителя географії Бобовецької СШ Сторожинецького району Чернівецької області. З липня 1988 року по серпень 2022 року працював у Чернівецькому національному університеті ім. Ю.Федьковича на посадах асистента, доцента, професора, завідувача катедри агротехнологій та ґрунтознавства. У 1995 р. у Національному університеті біоресурсів і природокористування України (м. Київ) захистив дисертацію «Залежність вмісту важких металів від еродованості та властивостей чорноземів опідзолених і сірих лісових ґрунтів Західного Лісостепу України» на здобуття наукового ступеня кандидата сільськогосподарських наук. У 1996 році отримав вчене звання доцента катедри ґрунтознавства та агробізнесу.

Під час практичних занять на навчальних полях Подільського державного університету, 2023 р.

У 2006 році при Харківському інституті ґрунтознавства та агрохімії ім. О.Н.Соколовського захистив докторську дисертацію «Біогеохімія ґрунтового покриву природно-антропогенних екосистем західноукраїнського краю та українських Карпат». У 2008 році отримав вчене звання професора катедри ґрунтознавства та землевпорядкування. З вересня 2022 року по сьогодні – професор катедри екології та загальнобіологічних дисциплін Подільського державного університету, м. Кам'янець-Подільський. За сумісництвом, з 2024 року – науковий співробітник Київського інституту охорони ґрунтів України.

Його наукові інтереси: моніторинг ґрунтів та оцінка деградації ґрунтів, стале управління ґрунтами, індикатори здоров'я ґрунтів, геохімія мікроелементів та важких металів в сучасних і похованих ґрунтах природних та антропогенних ландшафтів.

Професор Юрій Дмитрук бере активну участь в громадській та науковій діяльності: президент Громадської організації «Українське товариство ґрунтознавців та агрохіміків» (ГО «УТГГА») – з 2018 року по сьогодні; член та експерт

*Проф. Юрій Дмитрук виступає на з'їзді
грунтознавців та агрохіміків.
м. Харків, 2018 р.*

Українського ґрунтового партнерства з 2019 р. та ESP – Європейського ґрунтового партнерства – по теперішній час; член INSOP – міжнародної організації з моніторингу забруднення ґрунтів; президент (2011 – 2018 рр.) та віце-президент (2018 р. – дотепер) громадської організації ґрунтознавців та землекористувачів «Терра»; національний експерт з питань

сталого управління ґрунтами та розробки стандартів моніторингу нейтрального рівня деградації земель у програмах ФАО; експерт з оцінки вуглецевого балансу проєктів та політик у секторі сільського, лісового та іншого землекористування (ФАО, 2021 р.); керівник та учасник грантових програм у сфері ґрунтознавства, змін клімату та управління ґрунтовими ресурсами; редактор Food and agriculture in Ukraine as affected by the Russian invasion; співредактор міжнародних видань: Soil science working for a living, 2017; Soils Under Stress: More Work for Soil Science in Ukraine, 2021.

Брав участь у понад 60 наукових конференціях, з яких 28 – міжнародні. Зокрема у жовтні 2024 року був доповіда-

*Експериментальні дослідження на полях Інституту кормів і с.-г.
Поділля, Національна аграрна академія наук*

чем про стан ґрунтів України на сесії EUSO (Європейська обсерваторія), на якій вперше Україна була включена до загальноєвропейського звіту «The State of soils in Europe».

Він є автором понад 260 публікацій, з них 8 монографій, 6 підручників та 15 методичних видань для студентів. Основні наукові праці присвячені питанням ґрунтознавства, палеopedології, екології та геохімії ґрунтів Карпат, Передкарпаття та Лісостепу України, серед яких монографія «Еколого-геохімічний аналіз ґрунтового покриву агроєкосистем»; «Фоновий вміст мікроелементів у ґрунтах», «Status and challenges of black soils», «The state of soils in Europe».

Професор Юрій Дмитрук написав і видав ряд підручників і навчальних посібників: «Геологія екзогенних процесів», «Мінералогія з основами петрографії», «Географія ґрунтів», «Ґрунтознавство з основами геології» (у співавторстві), «Земельні ресурси», «Структура ґрунтового покриву», «Основи біогеохімії», «Kernza Grower Guide» та інші.

Своєю найголовнішою нагородою вважає своїх учнів та можливість бути в науці.

СЕМЕНІВ Ігор Петрович (17.10.1959, смт. Яблунів

Яблунівського (тепер Косівського району) – доктор медичних наук, професор, головний лікар колишньої урядової лікарні «Феофанія» в Києві. Навчався в Яблунівській школі, закінчив Івано-Франківську середню школу №5 (1976), Івано-Франківський медичний інститут (1982).

У 2005 році захистив кандидатську дисертацію «Комплексне лікування хворих з ранньою стадією гонартрозу».

Працював травматологом у Богородчанській ЦРЛ, лікарем-ординатором в ОКЛ. У 1991-1998 роках очолював новостворене унікальне в Україні артрологічне відділення, оснастив його обладнанням, інструментарієм, апаратурою, в т. ч. хірургічним артрологічним комплектом, ендопротезами зарубіжного виробництва. Освоїв і вдосконалив ендопротезування кульшових суглобів, артроскопічні операції, запровадив реконструктивно-відновні операції на суглобах з фіксацією стрижневими апаратами. Стажувався в Австрії. Учасник Європейського з'їзду травматологів-ортопедів в Іспанії. З 1996 року – завідувач ортопедо-травматологічного відділення обласної клінічної лікарні. З 1998 року очолював Ів-Франківську ОКЛ. Під його керівництвом проведені капітальні ремонти, комп'ютеризовано управлінські та медичні техно-

Міністр ОЗ України Віктор Ляшко та доктор Ігор Семенів в Інсультному центрі

Рішенням Головної акредитаційної комісії МОЗ України лікарні присвоєно вищу акредитаційну категорію. У 2003 році удостоєний звання Заслужений лікар України. І.П.Семенів був головою асоціації керівників закладів охорони здоров'я області.

З 24 січня 2008 року по теперішній час – головний лікар клінічної лікарні «Феофанія» Державного управління справами, доктор медичних наук, професор катедри організації медичного забезпечення Збройних сил Української військово-медичної академії, автор багатьох наукових робіт, має свідоцтва на винаходи.

Про свою роботу в «Феофанії» розповів: «Коли я прийшов сюди 16 років тому, то моїм завданням було сформувати команду фахівців найвищого гатунку, створивши такі умови, щоб їм було цікаво тут працювати. Для цього передусім потрібне сучасне обладнання для діагностики й оперативних втручань. У нас уже чимало висококласних фахівців, які впроваджують нові методики, та за якими іде потік пацієнтів. Маємо такі технології, про що 10-15 років тому навіть уявити не могли. Ми впровадили європейські діагностичні

Операція в Центрі трансплантації органів

протоколи. Це потребувало видатків і зусиль, однак відтоді результати наших обстежень визнають у Європі та Америці».

У «Феофанії» вперше в Україні почали застосовувати ядерну медицину, відкрили Всеукраїнський центр радіохірургії, де здійснюється детальна діагностика ракових пухлин і лікування раку зі збереженням здорових органів. Кардіологи лікарні використовують ЕКМО – фактично штучні серце і легені для забезпечення тимчасової підтримки життя пацієнта. Це надскладна і надзвичайно витратна технологія. ЕКМО-центр – єдиний в Україні сертифікований за міжнародними стандартами.

Лікарня має унікальні хірургічні технології, зокрема з хірургії печінки. Тут вперше в Україні здійснили трансплантацію легень і підшлункової залози, проводяться хірургічні операції експертного рівня за багатьма напрямами. Російсько-українська війна внесла свої корективи. Такий напрям,

як реконструктивна хірургія обличчя в Центрі патології голови та шиї, отримав нову категорію пацієнтів після складних поранень і мінно-вибухових травм.

На чільне місце в клініці поставлено безпеку пацієнта й політику якості в наданні медичних послуг. Якість медичної допомоги враховує всі аспекти взаємодії лікарні з пацієнтом. У лікарні створено спеціальний підрозділ – центр медичних інновацій та контролю якості. Важливою структурною складовою в цій системі якості та безпеки є відділення інфекційного контролю. Під керівництвом Ігоря Семеніва лікарня перетворилася із закритого медичного закладу для обслуговування політичної еліти на сучасну прогресивну клініку. За Програмою медичних гарантій від НСЗУ (Національної служби здоров'я України) лікарня бере на безкоштовне лікування всіх громадян України за трьома пакетами медичних послуг: гострий інфаркт міокарда, гострий мозковий інсульт і променева терапія. Цього року повинен додатися ще четвертий пакет – онкогематологія. За офіційною статистикою, в «Феофанії» порівняно з міськими медзакладами смертність від інфаркту й інсульту в 2,5 рази нижча. Головний лікар «Феофанії» говорить: «У медицині не можна зупинятися ні в чому – ні в технологіях, ні в запровадженні інновацій, ні в навчанні фахівців. Якщо ти зупинився, ти вже пішов назад».

Лікарня бере на повністю безоплатне лікування поранених військових за направленням шпиталів, причому найбільш складні, найтяжчі випадки. Нині для цього задіяно майже 50% ліжкового фонду. Лікарня надає і платні послуги. Усі кошти за надання цих послуг надходять на спеціальний фонд бюджету і використовуються на відшкодування власних видатків та потреб лікарні.

СОРОКА (Гаврилків) Мирослава Іванівна (02.12.1960,

сmt. Верховина Станіславської (тепер Ів-Франківської області) – докторка біологічних наук, професорка катедри ботаніки, деревинознавства та недеревних ресурсів лісу НЛТУ України, академікня Лісівничої академії наук.

У 1978 році Мирослава Гаврилків закінчила із золотою медаллю Яблунівську середню школу, а в 1983 році – Львівський лісотехнічний інститут (тепер Національ-

ний лісотехнічний університет України) і отримала диплом із відзнакою інженера спеціальності «Лісове господарство» (спеціалізація «Озеленення міст і населених пунктів»). Спочатку працювала на посаді майстрині квіткового тепличного господарства у м. Самборі, а з 1985 року – на посаді наукової співробітниці Державного заповідника «Розточчя». У 1992 році захистила кандидатську дисертацію «Флора Розточчя, її охорона і використання» та перейшла на посаду доцентки катедри лісових культур і деревинознавства.

У 2010 році захистила дисертацію «Рослинність Розточчя: диференціація, синтаксономія, тенденції розвитку», здобувши науковий ступінь докторки біологічних наук. З 2011 року працює на посаді професорки катедри ботаніки, дере-

На Міжнародній конференції в м. Ерфурті (Німеччина)

винознавства та недеревних ресурсів лісу НЛТУ України. У 2012 році їй присвоєне вчене звання професорки кафедри ботаніки, деревинознавства та недеревних ресурсів лісу НЛТУ України.

Основні напрямки наукової діяльності стосуються досліджень флори та природної рослинності Європи. Розробила регіональну синтаксономічну схему рослинності Розточчя на основі еколого-флористичної методики Браун-Бланке, є одним із авторів проєкту Міжнародного біосферного резервату «Розточчя».

Особистий гербарій Мирослави Іванівни отримав міжнародний акронім і зареєстрований як частина національного гербарію України. Працює в тісній науковій співпраці із вітчизняними та закордонними науковими і природоохоронними установами, зокрема з Інститутом біології університету ім. М. Кюрі-Склодовської, Природничим університетом у

Люблін, Католицьким університетом (м. Люблін, Польща), університетом м. Павія (Італія), університетом ім. Маріо-Негрі (м. Мілан, Італія), Інститутом лісу (м. Мадрид, Іспанія), Чорногірським університетом (м. Подгоріца, Чорногорія), Лісотехнічним університетом (м. Софія, Болгарія), заповідниками, ботсадами Польщі та України. Регулярно бере участь у міжнародних ботанічних експедиціях. Досліджувала флору та рослинність Альп, північних районів Італії, Апеннін, гірських масивів Піренеїв (пояс маквіса), узбережжя Лігурії та Адріатики, Лазурного узбережжя, вивчала флору та рослинність південно-західного макросхилу Монте-негро.

У лабораторії Природничого університету м. Люблін

Під керівництвом Мирослави Іванівни захищено дві кандидатські дисертації. Вона є членкинею спеціалізованих вчених рад із захисту дисертацій – в Національному лісотехнічному університеті України і в Національному університеті біоресурсів природокористування України (м.Київ), членкинею багатьох наукових і професійних рад: Наукової ради Вищої школи управління середовищем в Тухолі (Польща), Координаційної ради міжнародного біосферного резервату «Розточчя», Екологічної комісії НТШ, Українського ботанічного товариства, Лісівничої Академії Наук України. Є членкинею редколегій наукових журналів «Zarządzanie ochroną przyrody w lasach» (м. Тухоля, Польща), «Fragmenta Agronomika» (Природничий Університет у Познані, Науко-

*Академікня Мирослава Сорока (в центрі) серед делегатів
Міжнародної конференції в ЛНУ ім. Івана Франка*

вого вісника НЛТУ України, Наукових праць Лісівничої академії наук України, Наукового журналу «Ukrainian journal of forest and wood science» (індексований у базі Scopus, м. Київ).

Працює у Міжвідомчій робочій групі щодо інвазивних чужорідних видів тваринного і рослинного світу при Міністерстві захисту довкілля та природних ресурсів України. Авторка та співавторка близько 250 наукових праць, в тому числі 25 монографій польською, англійською та українською мовами, підручника з грифом МОН України.

За наукову та педагогічну діяльність нагороджена двома Почесними грамотами Львівської обласної державної адміністрації, двома Подяками міського голови міста Львова, Подякою Голови Державного агентства лісових ресурсів України, трьома Почесними грамотами НЛТУ України. За міжнародну наукову діяльність нагороджена Ювілейною медаллю Міністерства освіти Польщі «За видатні заслуги» Університету Природничого в Любліні.

Заміжня, має двох дорослих дітей та внука.

БІЛОБРИВКА Ростислав Іванович (28.12.1961, м.

Галич Станіславської (тепер – Івано-Франківської) області – лікар, доктор медичних наук, завідувач кафедри психіатрії, психології та сексології Львівського національного медичного університету ім. Данила Галицького.

Його мама Євгенія Фердинандівна, лікарка, родом з Яблунова, разом з чоловіком після закінчення Станіславського медичного інституту працювали в Галичі, а в

середині 1960-х років перевелися на роботу в Яблунівську районну лікарню і проживали в домі батьків матері.

Ростислав Білобровка закінчив Яблунівську середню школу (1978), медичний факультет Івано-Франківського державного медичного інституту (1986). З 1987 по 1995 рік працював у м. Стрию на посаді психіатра, нарколога, психотерапевта. З 1996 р. – асистент кафедри психіатрії та медичної психології.

З 1993 по 1994 рік проходив клінічну ординатуру в м. Харкові. В 1995 році в Харківському інституті удосконалення лікарів захистив дисертацію «Внутрішня картина подружньої дисгармонії при істинних та уявних сексуальних розладах у чоловіків та її психотерапевтична корекція» на здобуття нау-

*На відпочинку з дружиною
і внучкою в Чорногорії*

кового ступеня кандидата медичних наук за спеціальністю «Психіатрія».

З 1995 року – асистент, а з 2001 року – доцент кафедри психіатрії, медичної психології та сексології Львівського національного медичного університету ім. Данила Галицького, завідувач Львівського сексологічного центру.

У 2011 році призначений завідувачем кафедри, а в грудні цього ж року в Харківському інституті удосконалення лікарів захистив дисертацію «По-

рушення сексуального здоров'я та функціонування сім'ї при афективних розладах у чоловіків (медико-психологічні аспекти)» на здобуття наукового ступеня доктора медичних наук за спеціальністю «Медична психологія».

У 2014 році йому присвоєне вчене звання професора кафедри психіатрії, психології та сексології.

Основним науковим напрямком кафедри є психосоціальні та фармакологічні основи реабілітації та дестигматизації. Досліджується також проблема терапевтичної резистентності при ендогенних психозах. Співробітники кафедри беруть участь у міжнародних клінічних дослідженнях психотропних препаратів.

Клінічна база кафедри: клініко-діагностичне відділення –

Проф. Р. Білобровка (перший зліва) серед делегатів науково-практичної конференції з міжнародною участю, м. Львів

85 ліжок; клінічне відділення – 80 ліжок. У клінічних відділеннях впроваджуються сучасні методи лікування і діагностики психічних захворювань, нові психотропні препарати. При кафедрі функціонують кабінети психологічної діагностики та рефлексотерапії. На кафедрі здійснюється підготовка інтернів та клінічних ординаторів. Заслужує на увагу стенд «Наукова робота», розміщений у приміщенні кафедри, де серед матеріалів, так би мовити внутрішнього вжитку, розміщено цікаві повчальні настанови і серед них «віконечко»: «8 правил емпатичного конгруентного спілкування: 1. Не моралізуй. 2. Не наказуй. 3. Не розпитуй. 4. не переключайся. 5. Не знецінюй почуттів. 6. Не присоромлюй. 7. Не обзивай. 8. Не давай пораду, якщо тебе не просять».

Професор Ростислав Білобровка викладає психіатрію, психологію та сексологію. Він автор понад 150 наукових праць та близько 30 монографій, посібників та підручників.

Проф. Ростислав Білобровка - делегат Конгресу психіатрів. Відень, 2023

Його основні праці: «Свідомість між життям і смертю», «Природа ілюзій», «У світі псевдоідей», «Любов як психотерапевтичний чинник», «Розуміння свідомості», «Психологічні відмінності між чоловіком і жінкою».

Серед підручників і посібників назвемо такі:

«Основи загальної та медичної психології у вищій школі» за редакцією Р.І. Білобровки (2018); «Психопатологічні синдроми: класифікація та різновидності» (2000); «Психологічні аспекти реабілітації в психіатрії» (2022); «Сексологія та сексopatологія» (2023); «Практикум з психології»; «Постковідний синдром: діагностика, лікування та профілактика психологічних, психопатологічних і неврологічних наслідків» (2020).

Він брав участь у багатьох міжнародних наукових конференціях та з'їздах.

Проф. Ростислав Білобровка – голова Всеукраїнської асоціації з психосоціальної реабілітації, головний сексopatолог Львівської області.

Одружений, мають з дружиною 2-х синів і 3-х внуків.

ЛЕВАНДОВСЬКИЙ Роман Адамович (27.07.1963, смт.

Яблунів Косівського району) Закінчив Яблунівську середню школу (1980), стоматологічний факультет Івано-Франківського медичного інституту (1985).

Інтернатуру з терапевтичної стоматології проходив у стоматологічній поліклініці м. Херсона. Однак, зацікавившись хірургією став не терапевтом, а хірургом.

Після інтернатури йому запропонували залишитися в хірургічному відділенні на посаді лікаря хірурга-стоматолога, де він працював до грудня 1989 р. Першу самостійну операцію імплантації провів у 1986 р. в присутності старших колег, які готові були підстрахувати, але допомога була не потрібна. Після цього зробив сотні інших успішних операцій.

3 грудня 1989 року – він лікар-хірург Коломийської районної стоматологічної поліклініки.

У 1996 році захистив кандидатську дисертацію «Раннє заміщення кінцевих та великих включених дефектів зубних рядів мостовидними протезами на імплантатах».

Роман Левандовський, здобувши належний авторитет, впевнившись у своїх силах і вже маючи достатній досвід, у 1999 р. відкрив власну стоматологічну клініку в Коломиї.

Реанімаційне відділення ЦРЛ Коломиї. Д-р Р.Левандовський з синами Марком і Костянтином за роботою

Він був серед ентузіастів зародження і становлення імплантології в Україні, став одним з найдосвідченіших вітчизняних імплантологів, членом Асоціації імплантологів України. У 2007 р. Клуб імплантологів Чеської республіки запросив його виступити з низкою доповідей, згодом його обрали дійсним членом цього Клубу. У 2018 р. отримав вчене звання професора Клубу імплантологів Чеської республіки.

Впродовж останніх років бере участь в українській освітній програмі підвищення кваліфікації лікарів-стоматологів. У 2001 р. брав участь у всесвітніх стоматологічних виставках в м. Кьольні (Німеччина) та в м. Мілані (Італія). З 1998 по 2002 рік був учасником Європейських конгресів зі стоматології в м. Лодзь (Польща). В 2001 р. нагороджений дипломом Чиказького освітнього центру зі спеціальності імплантологія.

За час практичної роботи отримав один патент міжна-

родного зразка та понад 20 патентів України на винаходи в галузі стоматології та імплантології. На основі його наукових праць та практичного досвіду зроблено галузеве впровадження в Україні щодо знеболення в стоматології. З 2009 р. обіймає посаду доцента катедри терапевтичної та ортопедичної стоматології Буковинського медичного університету, а з вересня 2012 року – доцента катедри ортопедичної стоматології. У 2015 році захистив докторську дисертацію «Ортопедична реабілітація хворих на складну щелепно-лицеву патологію із застосуванням дентальних імплантатів». Він є автором понад 120 друкованих робіт, однієї монографії та трьох навчальних посібників у співавторстві, методичних рекомендацій для практичних лікарів, трьох інформаційних листів та семи нововведень.

*Проф. Роман Левандовський
в робочому кабінеті*

Серед винаходів особливо вдалі рішення щодо дентальної імплантації та ортопедичної реабілітації онкологічних хворих зі складною щелепно-лицевою патологією, які за своїм рівнем випереджають вітчизняні досягнення, а окремі й світові зразки.

Виступав з фаховими лекціями в семи країнах світу, зокрема в Грузії, Литві, Білорусії, Чехії, Кубі, Південно-Африканській республіці, Новій Зеландії, а також у Берліні на з'їзді українських лікарів в екзилі (2018 р.).

*З дружиною Оксаною на Мисі
Доброї Надії (Африка)*

Сьогодні в клініці доктора Романа Левандовського виконуються найрізноманітніші операції з використання циліндричних та листовидних імплантів, проводиться ортопедична реабілітація онко-

логічних хворих зі складною щелепно-лицевою патологією. До його клініки приїжджають пацієнти з усіх усюд, бо довіряють докторові, цінують його за професіоналізм, за якість обслуговування.

Одружений, з дружиною Оксаною мають чотирьох дітей: двох синів та двох донечок. Троє старших теж обрали лікарську професію. Дзвенислава закінчила Буковинський державний медичний університет за спеціальністю лікар-стоматолог. Вийшла заміж за лікаря-стоматолога Романа Павличка і разом працюють у Львові. Марко в 2020 р. закінчив Буковинський державний медичний університет і працює лікарем-стоматологом в батьковій клініці.

Костянтин уже студент третього курсу медичного університету. Ярина ще навчається в школі, але можливо і вона вибере цю найгуманнішу професію на землі. Відрадно, що Дзвенислава, Марко та Костянтин разом з батьком, як винахідники, отримали кілька патентів на корисну модель.

ГЕНИК Ярослав Вячеславович (14.07.1966, с-ще Яблунів Косівського району Ів.-Франківської області) – доктор сільськогосподарських наук, професор, академік Лісівничої академії наук України. Здобув середню освіту в Яблунові (1983), з відзнакою закінчив Львівський лісотехнічний інститут (тепер – Національний лісотехнічний університет України) (1990),

Трудову діяльність розпочав у рідному інституті на посаді інженера лабораторії експрес аналізу ґрунтів катедри екології, ландшафтної архітектури та садово-паркового будівництва. Закінчив аспірантуру і в 1994 році захистив кандидатську дисертацію «Нагромадження важких металів у ґрунтах та фітомасі комплексної зеленої зони міста Львова» і отримав науковий ступінь кандидата сільськогосподарських наук за спеціальністю «Лісові культури, селекція, насінництво і озеленення міст». У 2003 році йому присвоєно вчене звання доцента катедри екології та ландшафтної архітектури Українського державного лісотехнічного університету. У 2014 році захистив докторську дисертацію «Трансформаційні процеси в порушених екосистемах Карпатського регіону України та їх фітомеліорація», здобувши науковий ступінь доктора сільськогосподарських наук за спеціальніс-

тю «Лісові культури та фітомеліорація». У 2022 році йому присвоєно вчене звання професора катедри ландшафтної архітектури, садово-паркового господарства та урбоекології НЛУ України.

Викладацьку діяльність здійснює з 1995 року, працюючи на посадах асистента, старшого викладача, доцента, а з 2015 року професора і завідувача катедри ландшафтної архітектури, са-

дово-паркового господарства та урбоекології НЛУ України. Здійснює керівництво здобувачами наукового ступеня доктора філософії та дипломними роботами здобувачів освітнього рівня бакалавр і магістр. За плідну роботу з обдарованою студентською молоддю у 2001 році нагороджений Почесною грамотою МОН України, а у 2023 році нагороджений нагрудним знаком «Відмінник освіти».

За час викладацької та науково-дослідної діяльності опублікував понад 220 наукових і навчально-методичних праць, серед яких 8 навчальних посібників, 6 монографій, 3 лабораторні практикуми та понад 90 статей у закордонних і вітчизняних періодичних наукових виданнях, зокрема і у міжнарод-

Виступ на спеціалізованій вченій раді із захисту дисертації

*На презентації наукового видання
«Порадник Карпатського лісівника»*

них виданнях включених до наукометричних баз Scopus та Web of Science.

Проф. Ярослав Генік презентував результати наукових напрацювань на понад 60 Міжнародних і Всеукраїнських науково-технічних і науково-практичних конференціях. Він є керівником і учасником багатьох Міжнародних екологічних проєктів і освітніх програм (зокрема: Українсько-німецький проєкт «Дністер» – напрям «Ліс і вегетація», Швейцарсько-український проєкт розвитку лісового господарства в Закарпатті «FORZA», Програма ENPI-FLEG «Удосконалення систем правозастосування й управління в лісовому секторі в країнах-учасницях Європейської політики добросусідства», Програма розвитку ООН «Розробка та оцінка локальних стратегій сталого розвитку в Польщі, Литві та Україні», Про-

*Академік Ярослав Генік (другий зліва) виступає на вченій раді
Національного лісотехнічного університету України*

грами міжнародного фонду Відродження «Екологічні проблеми культурно-історичних центрів Східної Європи» та «Співпраця громадських і державних організацій при ліквідації наслідків стихійних лих»).

Здійснює експертну, наукову та навчально-методичну діяльність як член Галузевої експертної ради 20 «Аграрні науки та продовольство», голова експертної комісії з проведення первинної акредитаційної експертизи освітньо-професійних програм «Садово-паркове господарство» в аграрних університетах України, член Європейської академічної спільноти лісівників, академіка Лісівничої академії наук України, члена спеціалізованої вченої ради Д35.072.02 та члена Вченої ради Національного лісотехнічного університету України.

Учасник діяльності професійних і громадських організацій, зокрема: «Європейський діалог», Товариство «Зелений Хрест» та «Освітній ресурсний центр», що дозволило розробити науково-практичні рекомендації та навчально-методичні посібники із охорони довкілля.

ТКАЧУК Тарас Юрійович (25.04.1979, с. Люча Косівського району) – доктор юридичних наук, професор, завідувач лабораторії в Науково-дослідному інституті інформації, безпеки і права Національної академії правових наук України (НАПрН України). Закінчив Яблунівську середню школу (1996), юридичний факультет Чернівецького національного університету імені Юрія Федьковича за спеціальністю «Правознавство», отримавши кваліфікацію юриста (2001), аспірантуру при кафедрі економіки та фінансового права Національної академії Служби безпеки України (2005). Після завершення аспірантури успішно захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата юридичних наук за спеціальністю «Забезпечення державної безпеки» (2008).

З 2001 до 2002 року працював оперуповноваженим Управління СБ України у Чернівецькій області. З 2005 року – викладач Інституту захисту інформації з обмеженим доступом НА СБ України. З 2007 року працює викладачем Університету економіки та права «КРОК» та консультантом Міжнародної колсалтингової компанії ICIS.

У 2018 році захистив дисертацію «Правове забезпечення інформаційної безпеки в умовах євроінтеграції України» на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук. Робо-

*Проф. Тарас Ткачук на зустрічі з політв'язнем,
членом ОУН та УПА Михайлом Бунем*

та виконана в Науково-дослідному інституті інформатики і права Національної академії правових наук України, а захист відбувся в Ужгородському національному університеті.

Працює на посаді завідувача наукової лабораторії в Науково-дослідному інституті інформації, безпеки і права НА-ПрН України. За сумісництвом – доцент катедри в Університеті економіки та права «КРОК», а також – доцент катедри в Національному медичному університеті ім. О.О. Богомольця.

Його сфера професійних інтересів: захист державних секретів та інформаційна безпека держави; кібербезпека об'єктів критичної інфраструктури; протидія промисловому шпигунству; OSINT-технології; Інтернет речей (IoT) та застосування штучного інтелекту.

Продовжує військову службу в органах СБУ, полковник. Тарас Ткачук – науковець і освітянин, який досліджує взаємозв'язок науки, філософії та права. Його діяльність охоплює широке коло тем: від євроінтеграційних процесів України та захисту інформаційних прав громадян в умовах воєнно-

го стану до впливу міжнародних організацій на національне правотворення. Особливу увагу приділяє питанням міжнародного співробітництва, економічної дипломатії та кібербезпеки. Виступає на міжнародних конференціях і працює над монографіями, що розкривають складні соціально-політичні й економічні питання сучасності. Його роботи відзначаються глибиною аналізу, міждисциплінарним підходом і акцентом на актуальних викликах сьогодення, таких як війна в Україні, цифрова трансформація та глобальні безпекові загрози.

Професор Тарас Ткачук особливо зацікавлений у дослідженні впливу сучасних технологій на суспільство. Його наукові інтереси включають кібербезпеку, захист критичної інфраструктури, управління кіберризиками та впровадження технологій OSINT (розвідки з відкритих джерел) для підвищення ефективності у сфері безпеки та кризового управління. Він є співавтором посібника «Технологія OSINT в управлінні кризовими ситуаціями та попередженні кіберзагроз», де аналізує сучасні підходи до виявлення та нейтралізації кіберзагроз в умовах цифрової трансформації.

Виступ на форумі «Комплаєнс та корпоративне шахрайство»

*Проф. Тарас Ткачук виступає
на Міжнародній конференції з кібернетики*

Його дослідження спрямовані на пошук рішень для зміцнення інформаційної безпеки держави, зокрема в контексті адаптації українського законодавства до стандартів ЄС. Він також розглядає роль міжнародних фінансових інституцій і приватних інвестицій у післявоєнному відновленні України, підкреслюючи значення технологій для стійкого розвитку.

Професор Тарас Ткачук є автором понад 200 наукових праць, більше 10 монографічних робіт. Має 12 наукових робіт, опублікованих у міжнародних виданнях. Розробив два тренінгових курси: з інформаційної безпеки для недержавного сектору безпеки, з медичного права для керівників закладів охорони здоров'я. Автор двох навчальних посібників для студентів. Учасник ряду міжнародних науково-практичних конференцій та семінарів.

Нагороджений відомчими відзнаками НА СБ України за вагомий внесок у розвиток освіти у системі СБ України. За наказом Міністра оборони України нагороджений медаллю «За сприяння обороні України» (2023).

Одружений, батько сина та доньки.

БАСИСТА Ірина Володимирівна (15.01. 1980, м. Ко-

сів Івано-Франківської області) – докторка юридичних наук, професорка.

Закінчила Яблунівську середню школу із золотою медаллю (1997), здобула вищу юридичну освіту за спеціальністю «Правознавство» в Національній академії внутрішніх справ України (2001).

У 2006 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидатки юридичних наук «Пред’явлення особи для впізнання поза її візуальним спостереженням». У 2010 році їй було присвоєно вчене звання доцентки кафедри кримінального процесу та криміналістики.

У 2014 році в Класичному приватному університеті (м. Запоріжжя) захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня доктора юридичних наук «Правові основи прийняття і виконання рішень слідчого на стадії досудового розслідування». У 2016 році їй присвоєно вчене звання професорки кафедри кримінально-правових дисциплін та оперативно-розшукової діяльності. Працює в Інституті з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції (Львівський державний університет внутрішніх справ).

Члени спеціалізованої вченої ради ЛНУ ім. Івана Франка.

Біля проф. І. Басистої її вчитель академік В. Т. Нор

Постановою Пленуму Верхов. Суду від 30.03. 2018 р. вона включена до складу Науково-консультативної ради при Верховному Суді, де працює до сьогодні. За дорученням суддів Верховного Суду підготувала 56 наукових висновків.

Її основні наукові інтереси: дотримання прав людини; кримінальний процес; актуальні проблеми застосування кримінального процесуального законодавства; криміналістика; юридична психологія; адміністративне право та адміністративна діяльність; запобігання та протидія домашньому насильству; дотримання прав дітей та забезпечення їх безпеки.

Авторка та співавторка понад 450 публікацій, з яких 155 наукових статей (з них Scopus / WofS – 7), 1 підручник та 42 посібники (з яких 3 із грифом МОН України, а 8 із грифом МВС України; один – мультимедійний та електронні), 14 монографій, 40 методичних рекомендацій та тренінгових типових програм (6 із грифом МВС), два розділи-терміни у Великій українській юридичній енциклопедії (том 19), 194 опубліковані тези та доповіді тощо.

Проф. Ірина Басиста (перша справа) на засіданні спеціалізованої вченої ради із захисту дисертацій

Вона є заступницею голови спеціалізованої вченої ради у Львівському державному університеті внутрішніх справ з присудження наукового ступеня доктора наук (профіль ради: «Теорія та історія держави і права; історія політичних і правових учень», «Адміністративне право і процес; фінансове право; інформаційне право», «Кримінальний процес та криміналістика; судова експертиза; оперативно-розшукова діяльність»), а також членкиня спеціалізованої вченої ради у Львівському національному університеті ім. Івана Франка з правом прийняття до розгляду та проведення захисту дисертацій на здобуття наукового ступеня доктора (кандидата) юридичних наук. Бере участь в атестації наукових кадрів у Львівському національному університеті ім. Івана Франка та у Львівському державному університеті внутрішніх справ (з присудження наукового ступеня доктора наук), а також в чині голови та рецензента в разових спеціалізованих вчених радах. Входить до складу редколегій фахових видань: «Науковий вісник Львівського державного університету внутріш-

На відпочинку.

Греція. Святі місця – Метеори
ського видання «Security Dimensions» та ради рецензентів в науковому польському виданні «Kultura Bezpieczeństwa».

Виконує обов'язки гаранта освітньо-професійної програми «Право (поліцейські)» для підготовки здобувачів другого (магістерського) рівня вищої освіти зі спеціальності 081 «Право» на факультеті №1 Інституту з підготовки фахівців для підрозділів Національної поліції Львівського державного університету внутрішніх справ.

Проф. Ірині Володимирівні Басистій присуджено премію Верховної Ради України «Найталановитішим молодим ученим в галузі фундаментальних і прикладних досліджень та науково-технічних розробок» за 2009 рік. Вона лавреат премії Львівської ОДА і Львівської обласної ради, яка вручається талановитим молодим вченим і спеціалістам. Двічі (2005, 2010 рр.) нагороджувалася дипломом «Молодий вчений року» Івано-Франківської ОДА та обласної ради за значний особистий внесок у розвиток науки. Має багато інших дипломів та грамот.

ніх справ (серія юридична, «таємний»); «Вісник Львівського торговельно-економічного університету. Серія юридична»; «Науково-інформаційний вісник Університету Короля Данила»; «Науковий вісник Європейського університету (серія юридична)» (м. Київ). Введена до складу наукової ради поль-

*Науковці – це ковалі
прогресивного
майбутнього держави*

**Кандидати наук,
доценти,
старші викладачі**

КОВАЛИШИН Михайло Миколайович (19.12. 1928, м.

Яблонів Печеніжинського повіту (тепер - Косівського району) – 02.06.2022, смт. Яблунів) – кандидат медичних наук, доцент Ів.-Франківської медичної академії, Навчався в Яблунівській школі, Коломийській гімназії, в аграрному технікумі в Снятині. Однак він вирішив стати лікарем, залишив навчання в технікумі, пройшов при медінституті відповідні курси, здав екстерном екзамени за середню школу і в 1946 році вступив

на навчання до Станіславського медичного інституту, після закінчення якого в 1952 році навчався в аспірантурі цього закладу, а з 1955 року вже працював асистентом на кафедрі хірургії. У 1957 році захистив кандидатську дисертацію з проблем лікування остемієліту. У 1961 році він отримав вчене звання доцента новоствореного курсу ортопедії і травматології.

З 1968 по 1971 рік перебував у закордонному відрядженні в Алжирській НДР, де завідував травматологічним відділом на 100 ліжок, проводив заняття з травматології в медичному коледжі, був консультантом шпиталю, головою Наукової ради радянських лікарів в Алжирі. Організував дві науково-практичні конференції з участю лікарів Алжиру, Ма-

Доц. М. Ковалишин з дружиною в Республіці Малі

рокко і Тунісу. За проведену визначну навчально-клінічну практику отримав спеціальну ювілейну медаль та письмову подяку Паризького реанімаційного департаменту і Мюнхенського центрального шпиталю НАТО.

З 1971 по 1990 рік завідував катедрою травматології, ортопедії і військово-польової хірургії. Обіймав посаду головного травматолога області, очолював обласне науково-методичне товариство травматологів і ортопедів.

З 1982 по 1984 рік вдруге перебував у закордонному відрядженні в Республіці Малі на посаді викладача ортопедії і травматології в Національному університеті в Бомако. Одночасно завідував травматологічним відділом ургентної хірургії та був провідним хірургом в колонії-лепрозорії на 300 хворих проказою. Організував дві міжнародні наукові конференції. Нагороджувався грамотами, медалями, подяками.

З 1990 року працював проректором ІФДМА з роботи зі студентами і викладачем на кафедрі медицини катастроф та

*Доц. Михайло Ковалишин зі студентами
на практичних заняттях*

військової медицини. Викладав військово-польову хірургію, травматологію і ортопедію.

Доц. Михайло Ковалишин – автор 63-х наукових публікацій, з них 4 французькою мовою. Написав одну монографію «Гематогенний остеомієліт». Має 5 винаходів, 27 рацпропозицій. Нагороджений Почесною грамотою Міністерства вищої освіти СРСР, чотирма медалями ВДНГ СРСР і УРСР, алжирською медаллю за трудову доблесть, багатьма міжнародними грамотами і подяками.

Впродовж багатьох років був незмінним старостою університетської Народної аматорської чоловічої хорової капели «Сурма», організатором її численних виступів.

Його покійна дружина Віра була лікарем-терапевтом. Відійшов у вічність і Михайло Ковалишин. Їхні сини продовжують справу батьків. Старший син Ігор працює травматологом в Коломиї, а молодший син Тарас – кандидат медичних наук, доцент катедри травматології, ортопедії і невідкладної військової хірургії Івано-Франківського НМУ.

ПЕРЦОВИЧ Михайло Григорович (10.02.1930 с. Вижній Березів Яблунівського району Станіславської області

(тепер Косівського району Івано-Франківської області) – 18.09.1993, с. Вижній Березів) – геолог, кандидат геолого-мінералогічних наук.

На жаль, склалося так, що більш детально про працю Михайла Перцовича як науковця ніхто не розкаже, а перші пошуки в архівних документах не були достатньо успішними. Тому більше розповімо про здобуття ним середньої освіти в Яблунівській середній школі,

випускником першого випуску якої він був.

У вересні 1945 року Яблунівська школа вперше набрала учнів до 8-го класу. Офіційно набрано 30 учнів, однак в перші дні за партами сиділо значно більше, та лише 16 з них отримали атестати про середню освіту. Один з перших випускників Василь Томащук згадував:

«Нас було 16. Шістнадцять перших записів у книзі обліку виданих атестатів зрілості. А було 60. Шістдесят хлопців і дівчат пішки прийшли з дальших і ближчих сіл до Яблунова у той нелегкий 45-й рік, щоб торкнутися сторінок науки. Школа відкрилась для нас, та бракувало вчителів. Математику і фізику, наприклад, навчав завідувач райвно, який цілими днями у складі «партактиву» з автоматом ходив по селах. Коли ж налітав до школи, то на два-три дні у нашому класі

змінювався розклад – шість уроків зряду була математика, на інший день – сама фізика. Нещадно питав нас, вбачав у

*Михайло Перцович (зліва) та
Микола Мочернюк, учні 10-го класу, у
фізичному кабінеті*

нас бандерівців, з насолодою ставив двійки. Після такої екзекуюції в коридорі школи появлявся наказ директора про відчислення із числа учнів за неуспішність. Так за два роки із 60 нас стало 16».

Серед 16 перших випускників було семеро з Березовів. Традиційно жителі Березовів мали внутрішнє

прагнення до науки. Ще за німців в Середньому Березові була негласно створена Іваном Кузич-Березовським середня школа, точніше Іван Кузич Березовський у дозволеній німцями семирічці організовував групи навчання за гімназійними програмами, запросив для цього вчителів-спеціалістів, які були розсіяні по школах, і багато випускників потім успішно склали іспити до львівської технічної і хімічної шкіл, до вчительської семінарії.

З початку 1944 – 45 навчального року в Середньому Березові створено неповну середню школу (семирічку), а середню школу було там відкрито лише в 1951 році, то не дивно, що багато березівських дітей навчалось в Яблуніві. Серед них був і Михайло Перцович. Він закінчив Яблунівську середню школу в 1948 році. Гортаючи архівні сторінки шкільних педагогів, наказів та районної преси, знаходимо прізвища кращих

учнів того першого випускного класу. Це Дмитро Павличко, Михайло Перцович, Ірина Ільченко, Василь Ковалишин. Всі четверо з першої спроби здали вступні екзамени в університети і стали студентами. Михайло Перцович поступив на геологічний факультет Чернівецького державного університету, який закінчив у 1953 році. Дмитро Павличко у цьому ж році закінчив філологічний факультет Львівського університету, Ірина Ільченко виїхала з сестрою, яка до цього вчителювала в Яблунівській середній школі, на Східну Україну і там здобувала вищу освіту. А Василь Ковалишин, навчаючись у Чернівецькому університеті, підпільно співпрацював з боївкою УПА, а коли зрозумів, що КДБисти слідкують за ним, залишив навчання на третьому курсі, пішов до друзів у боївку і в одному з боїв загинув.

*Михайло Перцович
уже абітурієнт, 1948*

Після закінчення геологічного факультету Михайло Перцович працював геологом у Свердловську, Сімферополі. Навчався в аспірантурі Львівського університету, захистив у Москві дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата геолого-мінералогічних наук. Після цього працював у Львівському науково-дослідному інституті. Автор багатьох статей у фахових журналах. Мав авторські свідоцтва на винаходи. Готувався захищати докторську дисертацію, але захворів. Йому здавалося, що працює над дисертацією, носив із собою різні мінерали, оберігав їх, але тривала важка хвороба чимраз більше дотискала, і нарешті зупинила його реальні та навіяні клопоти. У нужді й нестатках він відійшов у вічність.

ЛАЗАРОВИЧ Василь Григорович (01.10.1930, с. Бання-Березів

Коломийського повіту (тепер Косівського району Івано-Франківської області) – 03.10.2020, м. Полтава) – почесний професор ВНЗУ Полтавської медичної стоматологічної академії, кандидат біологічних наук.

Закінчив Яблунівську середню школу (1949), Станіславський педагогічний інститут (1955). Разом з дружиною проживав деякий час в Яблуніві, 10 років працював у Яблунівській СШ на посаді вчителя фізики, а на початку

1960-х років перейшов на наукову роботу. У 1975 році захистив дисертацію «Вплив НВЧ електромагнітного поля на вміст заліза, міді, цинку і кобальту в органах і тканинах, а також металопротеїдів в сироватці крові в тварин у нормі і в процесі пухлинного росту» і здобув науковий ступінь кандидата біологічних наук. Працював асистентом, доцентом, завідувачем кафедри фізики Івано-Франківського медичного інституту.

З березня 1983 року по червень 1995 року працював завідувачем кафедри біофізики, інформатики медичної апаратури в Полтавській медичній стоматологічній академії. За досягнення в науково-педагогічній та організаційній діяльності йому присвоєно звання «Почесний професор».

Автор 150 публікацій, з яких 8 монографій (найбільш

*Класний керівник В. Г. Лазарович зі своїми учнями
на зустрічі з нагоди 50-річчя випуску*

відомі з них: «Вплив елекромагнітних полів на обмін речовин в організмі» (1978), «Магнітотерапія в ангіології» (1989). «Елементи біомеханіки в стоматології» (1997), підручник «Медицина і біологічна фізика» у двох частинах, «Підручник-практикум з біофізики для іноземних студентів», а також 6 практикумів для лабораторних робіт з біофізики для студентів медичних вузів. Запатентовано 5 винаходів та 45 рацпропозицій.

Вів активну просвітницьку діяльність. Він автор біографічних нарисів: «В.І.Вернадський і Полтавщина» та «Іван Пулюй», а також науково-популярних та краєзнавчих книг: «Україна в боротьбі за державність» (2010), «Люби і захищай свій рідний край» (2015) та «Про мовні проблеми та дещо до теми» (2017). Захоплювався філателією. Зібрав багату колекцію марок, листівок, конвертів, присвячених Тарасові Шевченку, Іванові Франку, Лесі Українці, Василю Стефанику.

Брав участь у 7 міжнародних наукових конференціях. На конференціях виступав із доповідями: «Обмін речовин під

*В.Г.Лазарович (справа)
зі своїм учнем В.Куришуком*

дією НВЧ ЕМП у живому організмі тварин» (2002) та «Обмін речовин під дією НВЧ ЕМП в організамах тварин пухлиноносців» (2004). Нагороджений почесною грамотою Міністерства освіти України, дипломом та почесною грамотою Всесоюзного науково-технічного товариства, трьома грамотами загальнонаціонального конкурсу «Українська мова – мова єднання».

Працюючи в Яблунівській школі, користувався високим авторитетом серед учнів та колег-вчителів. Викладав фізику, був класним керівником у випускників 10-го випуску школи у 1957 році. Це його єдиний випуск. Він мав зі своїми вихованцями дуже приязні стосунки впродовж свого життя. Цікавився їхньою долею, з окремими листувався, телефонував, а вихованці довідувалися про його особисте життя та науково-педагогічну діяльність. Завжди був бажаним гостем на всіх ювілейних зустрічах випускників. Особливо пам'ятною була зустріч на 50-річчю випуску в 2007 році.

1 жовтня 2020 року випускники дружно привітали його з 90-річчям від дня народження, та, на жаль, через кілька днів після ювілейного дня народження Василь Григорович Лазарович відійшов у вічність.

ЛИСИШИН Андрій Михайлович (18.08.1934, с. Люча

Коломийського повіту (тепер Косівського району) – вчений агроном, кандидат сільськогосподарських наук, доцент Львівського сільськогосподарського інституту (тепер Львівський національний університет природокористування).

У 1953 році закінчив Яблунівську середню школу. Впродовж 1954 – 1957 років служив у війську. Першого серпня 1957 року демобілізований

у зв'язку з поданням документів у Львівський сільськогосподарський інститут, де згодом навчався на агрономічному факультеті, і успішно закінчив у 1962 році, набувши спеціальність вченого агронома. Під час літніх канікул працював у ґрунтознавчих експедиціях, проводив обстеження ґрунтів та складання ґрунтових карт. Зокрема, таку роботу проводив у Вінницькій і Полтавській областях України, Вологодській та Калінінській областях Росії і в Кустанайській області Казахстану.

Працював у Львівській землевпорядній експедиції на посаді ґрунтознавця. Проводив польові обстеження ґрунтів, складав ґрунтові карти і картограми, писав і оформляв ґрунтові нариси і рекомендації для господарств.

У 1965-1967 роках навчався в аспірантурі при кафедрі

*Андрій Лисишин та Іван Кравець
вивчають місцевість за аеропланше-
тотом. Казахстан, 1963 рік*

селекції та насінництва Львівського сільськогосподарського інституту. У 1968 році захистив кандидатську дисертацію «Вплив кількості пилку на утворення ягід та розвиток господарських ознак у гібридних сіянців картоплі» (науковий керівник доктор с-г наук, професор Іван

Ничипорук). Працював на кафедрі селекції та насінництва ЛСПІ асистентом, а з 1972 по 1981 рік – завідувачем відділу селекції плодових і ягідних культур на Львівській дослідній станції садівництва, доцентом кафедри селекції і насінництва, а згодом доцентом кафедри плодоовочівництва Львівського аграрного університету (1981 – 2005). Відбув курси підвищення кваліфікації зі спеціальності селекція і насінництво польових культур при Українській сільськогосподарській академії. За роки педагогічної роботи проводив заняття з таких предметів: загальна біологія (для абітурієнтів підготовчого відділення), селекція та насінництво польових культур (практичні та лабораторні заняття), генетика (лабораторні заняття), селекція плодових та овочевих культур (лекції), методика дослідної справи.

Член «Товариства генетиків і селекціонерів ім. М.Вавилова», входив до складу наукової експедиції вчених селекціонерів Українського науково-дослідного інституту садівництва в Карпати для збору місцевих зразків плодових, ягідних

і горіхоплідних рослин (1975). Автор сортів великоплідних суниць Мачужинка, Рункова, Пасічна, Дністрянка та Лючанська. Опублікував біля 50 наукових праць з питань генетики і селекції картоплі та великоплідної суниці.

Доцент Андрій Лисишин активний і в громадській роботі. У товаристві «Гуцульщина» веде краєзнавчу роботу та досліджує родоводи окремих родів. У співавторстві з односельцем, відомим архітектором Михайлом Рибчанським

*Доцент Андрій Лисишин
в лабораторії за мікроскопом*

видали чудову щодо змісту, інформаційного наповнення і естетичного оформлення книгу про своє рідне село Лючу – «Люча. Історико-краєзнавчий нарис» (2002).

У 2005 році Андрій Лисишин вийшов на пенсію, але продовжує вести активний спосіб життя. У 2009 – 2019 роках написав і видав у п'ятьох частинах «Записки з життя роду Лесишиних (Лисишиних)».

Одружений, дружина Тетяна Леонідівна – зубна технікня. Діти: дочка Ольга – як і мама, зубна технікня; син Леонід – службовець. Онуки: Оксана – лікарка-стоматологиня; Володимир – зубний технік; другий онук (син Леоніда) Володимир – програміст ІТ компанії.

ОЛІЙНИК Ігор Данилович (30.10.1938 р., м. Коломия

Ів-Франківської області) – кандидат фізико-математичних наук, доцент катедри математики Українського державного університету фінансів та міжнародної торгівлі.

Після війни, у 1945 році разом з батьками переїхав на постійне місце проживання в Яблунів, звідки була родом його мама. Закінчив Яблунівську середню школу (1956), механіко-математичний факультет Львівського дер-

жавного університету ім. Івана Франка (1962).

За розподілом був направлений в Науково-дослідну лабораторію Київського вищого інженерного радіотехнічного училища військ ППО (КВІРТУ). Спочатку працював на посаді інженера, а після переведення на катедру вищої математики – на посаді асистента, викладача, старшого викладача, доцента катедри.

У жовтні 1978 року захистив дисертацію «Дослідження одного класу стохастичних систем з «доходами» в Спеціалізованій вченій раді Київського державного університету ім. Тараса Шевченка. Вищою атестаційною комісією СРСР 1979 року йому було присуджено науковий ступінь кандидата фізико-математичних наук.

З 1993 року працював у Київському військовому інсти-

*Марія Юрїївна і Данило Васильович Олійники
з сином Ігорем (поруч з батьком) і дочкою Ларисою,
яка тримає на руках свого синочка Ігоря, та родичами*

туті управління та зв'язку Київського політехнічного університету на посаді доцента кафедри математики. Вчене звання доцента кафедри математики присвоєно рішенням Вченої ради Київського військового інституту управління та зв'язку, в грудні 1997 року.

З 2004 року працював в Українському державному університеті економіки і фінансів, який з листопада 2007 року був реорганізований в Український державний університет фінансів та міжнародної торгівлі.

Доц. Ігор Олійник викладав: математичний аналіз, аналітичну геометрію, вищу алгебру, теорію ймовірностей, математичну статистику, елементи випадкових процесів, дослідження операцій, лінійне програмування, економетрію.

Займався підготовкою і проведенням математичних олімпіад, вступних іспитів.

У 1970 році брав участь у науковій конференції молодих

математиків у м. Києві. У 1978 був учасником двотижневої Всесоюзної конференції з теорії масового обслуговування (м. Баку).

*Доцент Ігор Олійник приймає
екзамен у курсантів КВІРТУ*

Опублі-

кував 23 наукові праці. Найбільш відомі з них: «Дослідження одного класу одноканальних систем масового обслуговування з ненадійним приладом», «Про розподіл деяких функціоналів на траєкторіях наполовину неперервного блукання з межею поглинання», «Спеціальні розділи вищої математики. Частина 3. Математичні моделі оптимізації та оцінювання надійності процесів функціонування РТС і РЕТ».

Одружений. Дружина Наталія Іванівна – докторка наук з державного управління, професорка, професорка кафедри публічного управління і проєктного менеджменту Навчально-наукового інституту менеджменту та психології Державного закладу вищої освіти «Університет менеджменту освіти». Донька Ірина працює у приватному секторі, у 2023 році захистила дисертацію у Київському національному університеті імені Тараса Шевченка та здобула ступінь докторки філософії з галузі знань 28 Публічне управління та адміністрування за спеціальністю 281 Публічне управління та адміністрування.

ЦИМБАЛЮК Юрій Васильович (26.12.1943, с. Уторопи Яблунівського району Станіславської області (тепер Косівського району Івано-Франківської області) – кандидат філологічних наук, професор катедри англійської філології Класичного приватного університету (м. Запоріжжя).

Закінчив Яблунівську середню школу (1960), відділ класичної філології факультету іноземних мов Львівського державного університету ім. Івана Франка (1965). Після закінчення університету отримав направлення в Запорізький педінститут, але спочатку викладав латинську і німецьку мови у Дніпропетровському університеті. З 1967 до 1975 року працював у Запорізькому державному педагогічному інституті. Вступив до аспірантури цього інституту, а в 1971 році захистив кандидатську дисертацію «Структурні типи латинських запозичень в українській мові» (науковий керівник доктор філологічних наук, професор, завідувач катедри української мови С.Самійленко).

У 1975 році запрошений на посаду завідувача катедри іноземних мов Запорізького медінституту. На цій посаді працював 7 років. Впродовж наступних 18 років працював доцентом цієї катедри. З 2000 року працює на посаді професора катедри англійської філології Класичного приватного університету (м. Запоріжжя).

Юрій Цимбалук з дружиною Надією

Збірник «Крилаті латинські вислови» у співавторстві з Г. Краковецькою (1976) був його першою книжкою.

Впродовж тривалого часу досліджував латинські прислів'я і приказки, відшукуючи їхні еквіваленти в українській та російській мовах. А в 1990 році у київському видавництві «Вища школа» побачила світ його книжка «Латинські прислів'я і приказки», що містить понад 1800 найпоширеніших прислів'їв та приказок давньоримського і латиномовного походження з українськими та російськими семантичними відповідниками. У 2003 році вийшла ще одна книжка «Біблійна мудрість у латинських афоризмах» українською та англійською мовами.

Має понад 50 наукових робіт і 10 книг, 7 з яких у співавторстві зі своїм учителем, професором Львівського універ-

Проф. Юрій Цимбалюк презентує свій «Словник афоризмів»

ситету Й.І.Кобовим. Це, зокрема, художні переклади з латинської та старогрецької мов: «Метаморфози, або Золотий осел Апулея» (1982); «Дамоклів меч (антична новела)» (1984); Петроній «Сатирикон» (1986); «Листи темних людей» (1987); «Місто сонця» (1988); Плутарх «Порівняльні життєписи» (1991); «Біблійна мудрість у латинських

афоризмах англійською та українською мовами» (2003).

У 2009 році вийшов його збірник «Англо-латинсько-українсько-російський словник афоризмів». У 2010 р. вийшла в світ ще одна книжка Ю. Цимбалюка – «Латинські крилаті вислови» (286 с.) яка містить у собі 1893 найкращих і найповчальніших висловів, що вирізняються високим художнім перекладом.

Головує на державних іспитах філологічного факультету Запорізького державного університету, виступає офіційним опонентом дисертацій на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук, рецензує підручники з латинської мови, бере участь у науково-методичних і Всеукраїнських наукових конференціях. Його праці користуються авторитетом у наукових колах, на них роблять посилання українські та зарубіжні вчені.

БАГРІЙЧУК Василь Олексійович (01.01.1951, с. Люча-Рушір Яблунівського (тепер Косівського) району Ів.-Франківської області) – кандидат технічних наук, доцент.

Закінчив Яблунівську середню школу у 1968 році. Ще зі шкільних років проявляв інтерес до техніки, конструював автоматичні пристрої, брав участь в обладнанні в школі кабінетів технічних засобів навчання, у виготовленні приладів на виставку учнівської технічної

творчості. Тому зовсім очікувано для всіх вирішив здобути вищу технічну освіту, вступивши до Львівського лісотехнічного інституту на факультет механізації і автоматизації хіміко-технологічних процесів. Здобув фах інженера зі спеціалізації «Автоматизація хіміко-технологічних процесів».

Після закінчення інституту, з грудня 1972 року, працював на кафедрі автоматизації виробничих процесів на посаді інженера, закінчив аспірантуру при цьому інституті (1980). У 1983 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата технічних наук «Оптимізація процесів шліфування матеріалів та розробка калібрувально-шліфувального верстату з регульованими приводами різання і подачі матеріалів».

Працював головою профкому інституту (1984-1986). З 1986 року по 2000 рік – завідувач науково-дослідної лабораторії, заступник проректора, проректор Львівського державного лісотехнічного університету. З 2000 по 2005 рік – генеральний директор, директор філії науково-освітнього центру «Еліта», керівник консультаційного центру при управлінні промисловости Львівської облдержадміністрації. З травня 2005 року – заступник директора Львівського центру науково-технічної та економічної інформації Міністерства освіти і науки України. З вересня 2006 року – завідувач катедри фундаментальних дисциплін Міжрегіональної академії управління персоналом.

Під час знайомства з конструктивними рішеннями арокних форм

Основні наукові інтереси: автоматизація технологічних процесів, технології екологічного житлового домобудування, сталого розвитку і здорового довкілля. Викладав предмети: автоматизація технологічних процесів, взаємозамінність та стандартизація, будівельні технології.

Має 15 наукових публікацій, а також тези доповідей на конференціях і 5 патентів на винаходи, публікує науково-популярні статті в журналах та інших виданнях.

Здійснював керівництво аспірантами, за новизною інноваційної патентно підтвердженої ідеї захищено три кандидатські і одна докторська дисертації, бере участь в регіональ-

*Доц. Василь Багрійчук на XXI Міжнародному форумі з розвитку агропромислового комплексу та сіл.
Зліва Юрій Шилів, відомий український вчений-археолог*

них та міжнародних конференціях, виступав з доповідями.

Перебуваючи на пенсії, продовжує працювати. Він – завідувач навчальною науково-виробничою лабораторією інноваційних технологій лісопромислового комплексу Страдцівського навчально-виробничого лісокомбінату Національного лісотехнічного університету України. Доцент Василь Багрійчук є членом Наукової спільноти ім. Сергія Подолинського. Подолинський Сергій Андрійович (1850 -1891) –український науковець, лікар, соціолог, економіст, фізик, громадський і політичний діяч, публіцист.

Одружений, має сина і дочку та 5 онуків. Син Віталій – інженер лісового господарства. Дочка Марта – кандидатка економічних наук, доцентка катедри фінансів Національного університету «Львівська політехніка».

ФІЦИЧ Степан Андрійович (15.07.1952, с. Нижній Березів Яблунівського (тепер Косівського) району – 4.09.2000, м. Івано-Франківськ) – лікар-онколог, кандидат медичних наук, головний онколог Ів.-Франківської області.

Закінчив Яблунівську середню школу (1969), Івано-Франківський медичний інститут (1975). Захистив кандидатську дисертацію з онкології (1984). Автор понад 30 наукових праць у фахових журналах.

Працював у м. Рівному хірургом в онкодиспансері, а потім в обласній лікарні. У 1986 році переїхав до Івано-Франківська, де працював спочатку в Івано-Франківському міському відділі охорони здоров'я, а потім – ведучим спеціалістом з онкології обласного відділу здоров'я. Про дальшу наукову та практичну лікарську працю більше нічого не відомо. Ймовірно, що він вже наукою не займався, більше відомо про його громадсько-політичну діяльність. Він був членом Республіканської партії, депутатом Івано-Франківської обласної ради першого демократичного скликання (1990 – 1994 рр. від Небилівського виборчого округу Рожнятівського району, балотувався в депутати Верховної Ради 3-го скликання від блоку «Національний фронт» у 1998 році, але не був обраний.

Степан Фіцич посприяв виділенню коштів з обласного бюджету на виготовлення статуї Божої Матері з бронзовим покриттям для пам'ятника «Борцям за волю України» в рідному

*Степан Фіцич (3-й справа)
з о. Ігорем Полюком та
добродійниками
спорудження пам'ятника*

селі. Ініціаторами спорудження були жителі села Геник Петро та Дрогомирецький Михайло. Багато зусиль доклали: парох отець-декан Ігор Полюк, Дзурак М.І., Склепович В.М., Геник П.В., Фіцич С.А., Дрогомирецький М.І. та парафіяни. На свято Пресвятої Трійці 1999 року пам'ятник освятили.

Степан Фіцич був одним із засновників і керівників компанії з постачання енергоносіїв для великих промислових підприємств Західного регіону України, насамперед хімічної, харчової, дере-

вообробної, нафтовидобувної та переробної галузей. Компанії вдалося надати суттєву підтримку промисловим партнерам. Вона стала однією з найбільших платників податків, зі значними обсягами благодійних внесків на підтримку незахищених верств населення.

Батько Степана Фіцича був добрим кравцем, працював майстром виробничого навчання в середній школі. Їхню сім'ю в селі дуже поважали. Всі, хто знав Степана Фіцича, згадують його як спокійну, порядну, врівноважену і ділову людину. Однак невблаганна хвороба швидко зборола його активну діяльність і він у віці 48 років відійшов у вічність.

СОЛОНЕНКО Надія Дмитрівна (10.04.1953, смт.

Яблунів Яблунівського (тепер – Косівського) району) – кандидатка наук з державного управління, доцентка катедри управління охороною суспільного здоров'я Національної академії державного управління при Президентові України.

Закінчила Яблунівську середню школу (1971), Київський технологічний інститут харчової промисловості (тепер – Національний університет харчових технологій).

З 1979 по 1993 рік працювала на посадах інженера, провідного економіста Міністерства харчової промисловості (Укрхлібпром).

У 1993-1994 роках навчалася в Інституті державного управління і самоврядування при Кабінеті Міністрів України за спеціальністю «Державне управління» освітнього рівня «магістр». Проходила стажування у Вищій школі державного управління в Парижі (Франція).

З 1994 року працювала на посаді старшої викладачки, а з 2008 року – доцентки катедри управління охороною здоров'я Національної академії державного управління при Президентові України.

У 2004 році в Національній академії державного управління при Президентові України захистила дисертацію «Дер-

Надія Солоненко під час захисту дисертації, 2004 р.

жавне управління перебудовою галузі охорони здоров'я в умовах обмежених ресурсів в Україні» на здобуття наукового ступеня кандидати наук з державного управління за спеціальністю «Механізми державного управління».

Проходила стажування в Університеті Торонто (Канада), в університетах Братислави (Словаччини) та Будапешта (Угорщина); брала участь в міжнародних

конференціях, семінарах та тренінгах.

Підготувала та видала сучасний підручник «Економіка охорони здоров'я» (2005). Підручник був перевиданий Міжрегіональною академією управління персоналом (МАУП) (Солоненко Н.Д. Економіка охорони здоров'я. Київ: Міжрегіональна академія управління персоналом, 2014).

Доцентка Надія Солоненко є автором (співавтором) понад 100 наукових праць у галузі економіки та фінансування сфери охорони здоров'я, зокрема обґрунтування необхідності еволюції організаційно-правових засад закладів охорони здоров'я від бюджетних організацій до комунальних неприбуткових підприємств, зміни механізмів їх фінансування від постатейного кошторису до фінансового плану та договірних засад з розпорядниками коштів державного бюджету, розвитку інноваційних методів оплати надавачів медичної допомоги тощо. Наукові розробки доцентки Надії Солоненко знайш-

*Доц. Надія Солоненко (перша справа в другому ряду)
з випускниками академії. 2000 р.*

ли впровадження при розробці проекту Закону України «Про загальнообов'язкове державне соціальне медичне страхування», в роботі Канадсько-українських проєктів «Партнери в охороні здоров'я», «Молодь за здоров'я», «Канадсько-українського законодавчого і міжурядового проєкту», Проєкту Європейського Союзу «Фінансування та управління в сфері охорони здоров'я в Україні» тощо.

Доц. Надія Солоненко нагороджена Почесною відзнакою Канадської агенції міжнародного розвитку та Канадського товариства міжнародної охорони здоров'я, Почесною грамотою Національної Академії державного управління при Президентові України, Подякою міського голови Києва та ін.

Вона є дружиною професора Івана Солоненка і матір'ю дочки Ірини – докторки філософії, кандидатки наук з державного управління, громадсько-політичної діячки. Її друга дочка Оксана – лікарка, науковець, фахівець з громадського здоров'я, працює в Центрі громадського здоров'я.

ЗАЯЧУК Ігор Михайлович (05.03.1954, с. Стопчатів

Яблунівського (тепер Косівського) району – кандидат технічних наук, старший науковий співробітник Центру математичного моделювання Інституту прикладних проблем механіки і математики НАН України (Львів).

Закінчив Яблунівську середню школу (1971), фізичний факультет Львівського національного університету імені Івана Франка (1976) за спеціальністю «Радіофізика і електроніка». Після закінчення університету працював в Обчислювальному центрі Львівського філіалу Ін-

ституту математичної фізики Інституту математики Академії наук УРСР. У 1989 році захистив кандидатську дисертацію «Методи дослідження коефіцієнта гармонік радіоелектронних схем за допомогою універсальних програм аналізу» в Інституті проблем моделювання в енергетиці НАН України (Київ). Здобув науковий ступінь кандидата технічних наук за спеціальністю «Теоретичні основи електротехніки».

Працював за сумісництвом у Львівському національному університеті імені Івана Франка та Національному університеті «Львівська політехніка». Викладав комп'ютерні науки, спортивну метрологію, опонував і рецензував кандидатські дисертації, керував дипломними проектами, рецензував магістерські роботи, керував стажуванням викладачів і практикою студентів.

Тепер працює на посаді старшого наукового співробіт-

Доц. Ігор Заячук (перший зліва в другому ряду) на конференції
ника в Інституті прикладних проблем механіки і математики
імені Я.С.Підстригача Національної Академії Наук України.

Його основні наукові інтереси: математичне моделювання складних електро-механічних систем, спектральний аналіз сигналів.

Оскільки особливо актуальними зараз є дослідження в галузі безпілотних систем, він спільно з групою науковців провів комплекс робіт з дослідження і моделювання процесів керування безпілотними квадрокоптерами. Зокрема виконувались спільні роботи з катедрою радіофізики та комп'ютерних технологій Львівського національного університету ім. Івана Франка з проектування електромеханічної та електронної системи керування безпілотним квадрокоптером. Результати досліджень викладені в наукових роботах. За цією тематикою опубліковано 15 наукових праць, зроблено виступи на 10 конференціях різного рівня.

Катедра радіофізики та комп'ютерних технологій ЛНУ ім. Івана Франка була створена в 1964 році на фізичному факультеті. під назвою «Катедра теоретичних основ електро-

Цікава розмова з прибулим на свято ветераном-науковцем радіотехніки». У 2012 році вона отримала сьогоднішню назву «Катедра радіофізики та комп'ютерних технологій». Науковці ЛНУ ім. Івана Франка разом з гостями урочисто відзначили у 2024 році 60-річчя від часу створення катедри.

Ігор Заячук є автором понад 100 наукових праць з аналізу і оптимізації радіоелектронних схем, дослідження і моделювання польоту безпілотного квадрокоптера в залежності від виконання запрограмованих режимів.

Брав участь у наукових конференціях (в тому числі міжнародних) як доповідач і член оргкомітету. Доповіді, зроблені на конференціях, були опубліковані.

Одружений, дружина – вчителька фізики в загальноосвітній середній школі міста Львова. Дочка закінчила факультет міжнародних відносин Львівського національного університету ім. Івана Франка, а також трирічну магістратуру Університету м. Огайо в США і працює в Україні за фахом.

МОЛОДИЛО Володимир Іванович (13.03. 1955, смт. Яблунів Яблунівського (тепер Косівського) району – кандидат технічних наук, заступник директора з науки Пермської філії Всеросійського науково-дослідного інституту бурової техніки, головний конструктор «Інтегра-Технології», м. Перм.

Закінчив Яблунівську середню школу (1972), нафтогазопромисловий факультет Івано-Франківського інституту нафти та газу. Отримав професію гірничого інженера за спеціальністю «Буріння нафтових та газових свердловин». (1977).

Працював помічником бурильника, інженером, старшим інженером, начальником зміни, начальником цеху глибокого буріння в Тюменській області.

З вересня 1984 року – молодший науковий співробітник Пермської філії Всесоюзного науково-дослідного інституту бурової техніки. З вересня 1987 до жовтня 1994 року – завідувач лабораторії промислових випробувань та впровадження гвинтових забійних двигунів. Через деякий час його переводять на посаду завідувача відділу маркетингу, а з 2000 року – начальника відділу маркетингу ВАТ НВО Бурова техніка.

*Володимир Молодило ділиться досвідом
на міжнародній виставці. Ташкент, 2002 рік.*

З 2006 року – заступник комерційного директора з маркетингу, директор з якості. З грудня 2018 року – головний технолог з буріння ТОВ «ВНДІБТ-Буровий інструмент», а з 2023 – заступник директора з науки, головний конструктор ТОВ «Інтегра-Технології», м. Перм.

У 2002 р. у Пермському державному науково-дослідному інституті керуючих машин та систем захистив дисертацію на здобуття ступеня кандидата технічних наук «Розробка методів управління технологічним процесом буріння гвинтовими вибійними двигунами».

Володимир Молодило – відомий вчений, конструктор і винахідник. На його рахунку 44 наукові публікації, 17 винаходів та 1 свідоцтво на програму ЕОМ. Розробив нову технологію та створив пристрої для її реалізації при бурінні свердловин гвинтовими забійними двигунами, а також спосіб контролю режиму роботи гвинтового двигуна у вибій-

них умовах. Сконструював регулятор подачі бурового інструменту. Створив автономні вибійні реєстратори режимів та часу роботи гідравлічних вибійних двигунів під час буріння свердловин, а також реєстратор вибійних параметрів.

Та найбільше чим може гордитися вчений і винахідник – це створення та успішне застосування автоматизованої системи інтелектуального буріння серії iDrill. Із застосуванням таких систем пробурено понад тисячу свердловин. Про необхідність створення таких систем ще в 2002 р. опублікував статтю у фаховому журналі.

Проводив численні курси підвищення кваліфікації спеціалістів бурових підприємств з питань контролю процесу буріння свердловин. І сам проходив курси підвищення кваліфікації в Абердіні в Англії (2004), брав участь у багатьох міжнародних конференціях та міжнародних виставках, в тому числі в міжнародній виставці в Києві (2005, 2006).

Володимир Молодило був науково-технологічним та судовим експертом. Тепер він перебуває на пенсії.

Одружений, одружився в Заполяр'ї, Мис Кам'яний, Тюменської обл. Сім'я проживає у Пермі, мають дочку. Дружина – інженер, працювала в НДІ, а дочка – маркетолог, працює в Санкт-Петербурзі.

З дипломом Міжнародної виставки в Києві, 2006 р.

РОМАНЮК Борис Дмитрович (11.02.1959, смт. Яблунів

нів Яблунівського (тепер Косівського) району Івано-Франківської області) – завідувач лабораторією Науково-дослідного інституту лісового господарства, кандидат сільськогосподарських наук.

Закінчив Яблунівську середню школу (1976), Ленінградську лісотехнічну академію (1981). Захистив кандидатську дисертацію «Підготовка нормативів для модрина сибірської»

(1988). Працює завідувачем лабораторії лісовпорядкування Санкт-Петербурзького науково-дослідного інституту лісового господарства, науковий керівник проєкту «Псковський модельний ліс». Автор понад 100 наукових статей у фахових журналах.

Тут наведемо кілька сентенцій висловлених Борисом Романюком, які можуть бути застосовані і для нашої системи лісогосподарювання. Щодо свого проєкту він сказав:

«Зараз ситуація змінилася кардинально. Лісовий господарський цикл поділено. Є лісопромислові компанії, які проводять операції у лісі та заробляють гроші, і є окремо лісгосп, який має все контролювати. Добре це чи погано? Про це можна судити з таких об'єктивних речей. Візьмімо для прикла-

Модриновий ліс на Псковщині – стихія Бориса Романюка

ду динаміку лісового доходу, який у країні з кожним роком падає. Фінляндія та Швеція разом мають лісову територію, що становить лише близько 5% російських лісових земель, щорічно заготовляють обсяг деревини близько 150 млн. куб. м. на рік. Виходить, наша система працює якось не так, як це потрібно.

У Стругокрасненському районі, де реалізовувався проєкт «Псковський модельний ліс», вже багато компаній працюють за нашою технологією. В результаті використання розрахункової лісосіки в районі вдвічі вища, ніж у середньому по області. Інтенсивна модель – це абстракція, а зведення правил прийняття вірних рішень на належному рівні. Зараз із великих лісопромислових компаній стало формуватися лобі, яке бореться не за вирішення своїх приватних проблем, а за можливість переходу на новий спосіб господарювання, зміну

*Борис Романюк з дружиною і дочкою
в Санкт-Петербурзі, 1989 рік.*

ситуації на державному рівні. Компанії бачать, що інтенсивна модель – це реальний вихід, перехід на неї дасть змогу побудувати зрозумілу систему управління. Парадокс: лісопромисловці дбають за лісове господарство більше, ніж органи управління.

Ось за змі-

ну правил зараз і йде боротьба. Лісопромисловці – люди, які мислять логічно та прагматично. Проблема у величезній інерційності державної машини.

Наразі намітилася інша тенденція – розглядається можливість внесення змін до нормативів ведення лісового господарства на регіональному рівні. Це важливо. Досить запровадити нові правила рубок догляду, і ситуація зміниться дуже серйозно.

Проект «Псковський модельний ліс» не мав на меті створення шматочка раю на землі. Цього й не сталося. Ідея полягала в тому, щоб сформулювати проблему, показати приклад її вирішення та створити технологічний ланцюжок переходу на інтенсивну модель, яку можна було б тиражувати».

ЗАЯЧУК Василь Яремович (02.01.1967, с. Стопчатів

(Корнівка) Косівського району Івано-Франківської області) – кандидат сільськогосподарських наук, член-кореспондент Лісівничої АН України, доцент катедри ботаніки, деревнознавства і недеревних ресурсів лісу Національного лісотехнічного університету України.

Середню освіту здобув у Яблунівській школі (1984), закінчив з відзнакою лісогосподарський факультет Львівського лісотехнічного інституту за спеціальністю

«Лісове і садово-паркове господарство» (1991), отримав кваліфікацію «Інженера лісового господарства» та був рекомендований до аспірантури, де навчався впродовж 1992-1995 рр. У 1996 році захистив дисертацію «Біоекологічні особливості зростання та плодоношення калини звичайної в умовах Прикарпаття» і отримав науковий ступінь кандидата сільськогосподарських наук зі спеціальності «Лісознавство та лісівництво». Працював на посадах стажиста-дослідника, завідувача лабораторії, асистента (1996-2000), старшого викладача (з 2000 р.) катедри лісових культур і деревнознавства. З 2001 року працює на посаді доцента катедри ботаніки, деревнознавства і недеревних ресурсів лісу. Вчене звання доцента присвоєно в 2003 році.

Доцент Василь Заячук опублікував одноосібно та в співавторстві понад 185 наукових та навчально-методичних

*Доц. Василь Заячук з дружиною
Світланою і дочкою Мар'яною
Великдень, поч. 2000-х рр.*

праць, науково-дослідних звітів, навчальних програм, серед яких монографії, довідники, конспекти лекцій, практикуми, методичні вказівки, типові програми, статті, в т. ч. одноосібно – два підручники та три навчальні посібники із грифом Міністерства освіти і науки України. Серед них: «Дендрологія. Підручник: видання друге зі змінами та доповненнями» (Львів, 2014), 676 с.; «Дендрологія. Підручник» (Львів, 2008), 656 с.; «Дендрологія. Хвойні: Навчальний посібник»

(Львів, 2003), 128 с.; «Дендрологія. Покритонасінні: Навчальний посібник» (Львів, 2004), 408 с.; «Дендрологія. Голонасінні: Навчальний посібник» (Львів, 2005), 176 с.; «Лікарські рослини. Практикум для студентів стаціонарної форми навчання» (Львів, 2000), 101 с.; «Посібник лісівника з дендрології: видання друге зі змінами та доповненнями» (Львів, 2009), 80 с.; «Калина звичайна». Монографія (Львів, 2001), 157 с.

Його підручник «Дендрологія» витримав п'ять видань. За ним навчаються студенти лісівничих, природничих, екологічних та інших спеціальностей ВНЗ України.

Презентація підручника «Дендрологія» в університеті Кишинєва (Молдова)

Викладає дисципліни: «Дендрологія», «Дендроекологія», «Біологія», «Ботаніка», «Недеревні ресурси лісу», «Недеревна продукція лісу», «Лісова сертифікація» для студентів спеціальностей «Лісове господарство», «Садово-паркове господарство»,

«Архітектура» освітніх ступенів бакалавр і магістр.

Під керівництвом доцента Василя Заячука у 2014 р. захищено кандидатську дисертацію.

Нагороджений подякою міського голови м. Львова, двома почесними грамотами ректора НЛТУ України, двома подяками та грамотою департаменту освіти і науки Львівської облдержадміністрації.

Доцент Василь Заячук здійснює значний обсяг громадської роботи: вчений секретар Спеціалізованої вченої ради в Національному лісотехнічному університеті України (м. Львів), завідувач Музею деревини НЛТУ України, член-кореспондент Лісівничої академії наук України, член науково-технічної ради Національного природного парку «Гуцульщина», член суспільно-культурного товариства «Гуцульщина» у Львові.

Одружений. Дружина Заячук Світлана зі Стопчатова. Донька Мар'яна.

БАЛАН (Кармазина) Уляна Володимирівна

(10.06.1969, смт. Яблунів Косівського району) – кандидатка медичних наук, завідувачка КДЛ Івано-Франківської обласної клінічної лікарні, головна позаштатна спеціалістка із клінічної лабораторної діагностики ДОЗ ОДА.

Закінчила Яблунівську середню школу зі срібною медаллю (1986), Івано-Франківський державний

медичний інститут за спеціальністю «Лікувальна справа» (1993). Після проходження інтернатури за спеціальністю «Терапія» в Івано-Франківській клінічній лікарні (1993-1996 рр.) працювала дільничним терапевтом у Косівському районі (1996-1998).

З 1998 року працює в гастроентерологічному та лабораторному відділенні обласної клінічної лікарні.

У 2010 році захистила кандидатську дисертацію «Клініко-патогенетичні особливості комплексного лікування хронічних некаменевих холециститів» і здобула науковий ступінь кандидатки медичних наук за спеціальністю «Гастроентерологія».

Вона є асистенткою кафедри внутрішньої медицини №1

Уляна Балан з групою своїх співробітниць

клінічної імунології та алергології ім. Є.М. Нейка, експерткою з клінічної лабораторної діагностики, має вищу кваліфікаційну категорію за спеціальністю «Гастроентерологія» та за спеціальністю «Клінічна біохімія».

З 2014 року і до сьогодні очолює клініко-лабораторне відділення ОКЛ. Тепер у клініко-діагностичній лабораторії працює 88 працівників, з них 22 лікарі, 43 лаборанти, медсестра для забору крові, 15 молодших медсестер у 7-ми підрозділах: біохімічному, загально-клінічному, гематологічному, бактеріологічному, імунологічному, ургентному, лабораторії ПЛР. Лабораторія полімеразної ланцюгової реакції (ПЛР) оснащена обладнанням останнього покоління, Лабораторія щорічно обслуговує понад 70 тисяч хворих.

Основним пріоритетом при проведенні досліджень в лабораторії є висока точність і достовірність результатів. КДЛ КНП «Івано-Франківська обласна клінічна лікарня» є учасником зовнішньої оцінки якості «Prevecal». Високу якість

Уляна та Сергій Балани

досліджень підтверджують сертифікати міжнародного зразка. КДЛ КНП проводить широкий спектр досліджень, які допомагають встановити точний діагноз і, отже, дають можливість ефективного ліку-

вання. Разом з тим лабораторія відіграє велику роль в дослідженнях і працях науковців Івано-Франківського національного медичного університету та в навчанні студентів.

Уляна Володимирівна пройшла спеціалізації на факультеті післядипломної освіти Львівського державного медичного університету ім. Данила Галицького за спеціальностями: «Клінічна біохімія» (2000), «Клінічна діагностика» (2004), «Гастроентерологія» (2008). Вона є авторкою ряду друкованих праць та трьох раціональних пропозицій: «Спосіб діагностики запалення жовчного міхура», «Спосіб підвищення якості лікування некам'яного холециститу», «Визначення вмісту ендотеліну-1 як маркера ендотеліальної дисфункції при системній склеродермії».

Останні два роки працює над визначенням сумісності тканин донора і реципієнта при пересадці органів.

Одружена, чоловік Сергій Балан – нейрохірург, працює завідувачем відділу Івано-Франківської обласної клінічної лікарні, син Володимир теж нейрохірург, працює там же.

ДУТЧАК Ганна Миколаївна (28.05.1970 .р. м. Соснівка Львівської області) –

кандидатка медичних наук, доцентка кафедри педіатрії Івано-Франківського національного медичного університету.

У 1987 році закінчила Яблунівську середню школу із золотою медаллю, а в 1994 році Івано-Франківську державну медичну академію за спеціальністю «Лікувальна справа». Після інтернатури їй присвоєно звання лікаря-спеціаліста

за спеціальністю «Педіатрія».

З серпня 1996 року працювала лікарем-педіатром Космацької дільничної лікарні (Косівський район). 1999 року поступила в клінічну ординатуру при Івано-Франківській державній медичній академії. З 2003 року працювала на посаді асистента кафедри педіатрії Івано-Франківського державного медичного університету.

У 2014 році захистила кандидатську дисертацію «Патогенетичні механізми розвитку та перебігу atopічного дерматиту у дітей, особливості психосоціальної адаптації та шляхи її оптимізації» і отримала науковий ступінь кандидатки медичних наук зі спеціальності «Педіатрія». У листопаді 2023 року їй присвоєно вчене звання доцентки, а в лютому 2024 року отримала посаду доцентки кафедри педіатрії Іва-

*Доцентка Ганна Дутчак
зі студентами-іноземцями*

но-Франківського НМУ.

Доц. Ганна Дутчак – лікар-педіатр вищої кваліфікаційної категорії. Вона є дійсною членкинею «Асоціації превентивної та антиейджинг медицини» і осередку педіатрів України в Івано-

Франківській області. Проводить лікувально-діагностичну роботу в алергологічному відділенні Івано-Франківської обласної дитячої клінічної лікарні, а також консультування хворих в закладах охорони здоров'я області.

Вона є авторкою 33 публікацій, з них 31 наукового та 2 навчально-методичного характеру, опублікованих у вітчизняних і міжнародних рецензованих фахових виданнях, має 2 патенти на винахід. За останні 5 років опублікувала 4 статті в періодичних виданнях, які включені до наукометричних баз Scopus або Web of Science, рекомендовані ДАК України, а також 5 тез доповідей. Вона є співавторкою навчального посібника «Вибрані питання педіатрії» для здобувачів освіти 4-6-х курсів ОПП 222 «Медицина» та 228 «Педіатрія» вищих медичних закладів освіти III- IV рівнів акредитації (2024).

Читає лекції та проводить практичні заняття з «Педіатрії» в групах студентів 4, 5 та 6-го курсів медичного факультету та факультету підготовки іноземних громадян (ФППГ).

Впродовж 10 останніх років є екзаменаторкою на випускному іспиті студентів 6-го курсу факультету підготовки іно-

Доц. Ганна Дутчак зі студентами 6-го курсу

земних громадян, активно займається методичною роботою, розробкою навчальних програм, бере участь у науково-дослідній роботі кафедри, надає консультативну допомогу студентам, які займаються дослідницькою роботою. Неодноразово, студенти під її керівництвом виступали на студентських наукових конференціях та займали призові місця.

Систематично підвищує рівень педагогічної та викладацької майстерності. В 2021р. пройшла стажування в Прикарпатському національному університеті ім. В. Стефаника на кафедрі педагогіки та освітнього менеджменту ім. Б.М. Ступарика. У 2023 році пройшла науково-педагогічне стажування: «Комунікація з пацієнтом та профілактика професійного вигорання» в Soteria AnaMiJa при Collegium Medicum Опольського університету м. Ополь (Польща). Володіє англійською мовою, в 2023 році отримала сертифікат B2 Level, який підтверджує достатньо високий рівень володіння англійською мовою.

СТРУК Володимир Федорович (28.07.1971, смт. Яблунів Косівського району) – лікар, кандидат медичних наук, власник медичного закладу «Гінекологія Струка».

Закінчив із золотою медаллю Яблунівську середню школу, (1988), лікувальний факультет Кримського медичного інституту з відзнакою (1994). Проходив інтернатуру за спеціальністю акушерство та гінекологія в Алуштинській міській лікарні з 1994 по 1995 рік і в Коло-

мийському пологовому будинку з 1995 по 1997 рік. У 1997р. переведений на посаду акушер-гінеколога Коломийського пологового будинку. У 1999 році вступив до заочної аспірантури при кафедрі акушерства та гінекології Івано-Франківської державної медичної академії, яку закінчив у 2003 році.

Захистив кандидатську дисертацію «Вплив бактеріального вагінозу на невиношування вагітності та інфікування плода і новонародженого» у Львівському національному медичному університеті імені Данила Галицького. В тому ж році йому було присуджено науковий ступінь кандидата медичних наук з фаху «Акушерство та гінекологія».

З 1997 по 2004 рік працював акушер-гінекологом у Коломийському пологовому будинку. У 2004 році призначений завідувачем гінекологічного відділу №2 Коломийського по-

Володимир Струк під час конференції в Берліні, 2011 р.

логового будинку, де пропрацював 13 років, до закриття відділу в зв'язку з реорганізацією медицини в районі. З 2004 по 2006 роки працював за сумісництвом асистентом катедри акушерства та гінекології факультету післядипломної освіти Івано-Франківського державного медичного університету.

У 2005 році ВАК України затвердив тему докторської дисертації «ПАРЕНТ-віруси в акушерській практиці». З 2016 року переведений на посаду завідувача відділення

патології вагітних Коломийського пологового будинку Коломийської центральної районної лікарні. З 2017 по 2020 роки працював на посаді заступника головного лікаря з медичної частини. З 2020 року перейшов на приватну практику, створивши медичний заклад «Гінекологія Струка» у м. Коломійі.

Про високий професіоналізм доктора Струка свідчить хоч би такий факт з його практики. Якимось до нього, як до останньої надії, привели пацієнтку, в якій 12 вагітностей закінчилися викиднями, незважаючи на лікування в різних клініках України. Після дообстеження і відповідного лікування Володимир Федорович запропонував цьому вже не молодому подружжю ще раз зважитися народити дитя. Скептиків було багато, а «чудо» таки сталося. Жінка народила здорового хлопчика.

Володимир Струк з колективом пологового будинку

За час наукової та практичної діяльності опублікував біля 80 наукових праць. Серед них одна монографія «Бактеріальний вагіноз і вагітність», один патент на винахід «Лікування парвовірусної інфекції у вагітних», дві методичні рекомендації МОЗ України, 9 інформаційних листів для акушер-гінекологів в Україні та публікації у вітчизняних та зарубіжних журналах. Брав участь у багатьох міжнародних (Німеччина, Італія, Чехія, Туреччина, Грузія, Франція) та вітчизняних конференціях, з'їздах, симпозиумах, пленумах з різних проблем сучасної медицини. Його наукові інтереси: проблеми невиношування вагітності, інфікування плода і новонародженого, ускладнення вагітності, інфекція в акушерстві і гінекології, кровотечі у пізньому післяпологовому періоді, екстрагенітальна патологія.

Має улюблене заняття, яким займається практично все своє свідоме життя – це акваріумістика, якою він почав займатися ще в дошкільні роки і продовжує дотепер. Він є членом громадської організації «Український клуб» кілліфішерів, який визнаний на міжнародному рівні. Метою організації є збереження видів ікрометних карпозубоподібних риб, в тому числі і вимираючих у природніх біотопах.

ДЯКОНЮК Лілія Миколаївна (27.02.1973, с-ще Яблунів Косівського району Івано-Франківської області). Закінчила із золотою медаллю Яблунівську середню школу (1990), Своїми відмінними знаннями Лілія Дяконюк запам'яталась як вчителю, так і однокласникам. Її знали як дуже старанну ученицю, з великими інтелектуальними можливостями та здібностями. Навчаючись у старших класах постійно брала участь в районних і обласних учнівських предметних олімпіадах і займала призові місця.

Вона без проблем поступила до Львівського державного університету імені Івана Франка на факультет прикладної математики та інформатики за спеціальністю «Прикладна математика» і закінчила його, отримавши диплом з відзнакою (1995).

З 1995 по 1999р. навчалась в аспірантурі Львівського національного університету імені Івана Франка. З 1998 по 1999 рік обіймала посаду інженера I категорії, а з 1999 по 2001 – посаду провідного спеціаліста лабораторії інформаційних технологій цього ж університету.

З 2001 працювала на посаді асистента, а згодом і на посаді доцентки катедри прикладної математики факультету прикладної математики та інформатики.

Дисертацію на тему «Чисельне дослідження процесу те-

Доц. Лілія Дяконюк (третья справа) зі своїми колегами та випускниками кафедри програмного забезпечення

пло-масоперенесення у середовищах з тонкими покриттями та включеннями» захистила на спеціалізованій вченій раді Інституту прикладних проблем механіки і математики ім. Я.С.Підстригача і в 2004 році отримала наукову ступінь кандидати фізико-математичних наук.

У вересні 2015 року Лілії Дяконюк присвоєно вчене звання доцентки кафедри прикладної математики. Вона є авторкою 34 наукових праць. Основне місце роботи – Львівський національний університет імені Івана Франка на посаді доцентки кафедри прикладної математики. За сумісництвом – доцентка кафедри програмного забезпечення Національного університету “Львівська політехніка”.

Вона є організатором співпраці в галузі комп’ютерного бачення з науковцями Computer Engineering University of Cagliari, Department of Electrical and Electronic Engineering Cagliari (Italy) та Masaryk University, Czech Republic, з оформленням спільної заявки для участі в конкурсі NATO Emerging Security Challenges Division, SPS Programme.

*Доцентка Лілія Дяконюк зі своїм сімейством:
чоловіком Андрієм, дочкою Софією та сином Святославом*

У 2019 - 2021 рр. виконувала обов'язки заступника голови профспілкового осередку факультету прикладної математики та інформатики Львівського національного університету імені І. Франка. З грудня 2023 організувала роботу гуртка "Комп'ютерне бачення".

Доцентка Лілія Дяконюк з 2021 по 2021 працювала в компанії "Сігма Університет" на посадах тренера та програміста. Взяла участь у роботі та організації кемпу для навчання громадян з постраждалих територій ".Net технології", організованих шведсько-українською компанією "Сігма Університет" з березня по липень 2022р. Здійснювала наукове керівництво підготовкою переможниці I туру Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт 2022-2023 р. Чумакевич Вікторії.

Заміжня. Чоловік Сенів Андрій – інженер, донька Софія навчається у Львівському національному університеті імені Івана Франка, син Святослав – учень.

СОЛОНЕНКО Ірина Іванівна (10.02.1977, с-ще Яблу-

нів Косівського району Івано-Франківської області – 22.09.2024, м. Дрезден, Німеччина) – докторка філософії, кандидатка наук з державного управління.

Дошкільні роки проводила в Яблунові та Києві. Середню школу відвідувала в Києві. Багато часу приділяла вивченню англійської мови. Закінчила музичну школу за класом скрипки. У 1994 році вступила до Національно-

го університету «Києво-Могилянська академія», навчання в якому закінчила в 1999 році. У 1999-2000 роках навчалася в Центрально-Європейському університеті (Будапешт, Угорщина) за спеціальністю “Міжнародні відносини та Європейські студії” освітнього рівня “магістр”.

З 2004 до 2012 року була директоркою Європейської програми Міжнародного Фонду Відродження (Київ). Під її керівництвом була розпочата робота над Угодою про Асоціацію між Україною та Європейським Союзом, а також процесом запровадження безвізового режиму для України.

З 2009 по 2013 рік Ірина Солоненко навчалася в аспірантурі Національної академії державного управління при Президентові України за спеціальністю “Теорія та історія державного управління”. У 2014 році захистила дисертацію

Форум ЄС з представниками країн-кандидатів в члени ЄС.

Ірина Солоненко друга справа. Берлін, Німеччина, 2023 р.

на здобуття наукового ступеня кандидатки наук з державного управління. Її дисертація була присвячена перспективам вступу України до Європейського Союзу. У 2012-2015 роках проходила стажування за програмою “Доктор філософії” (PhD) в Університеті Віадрина (Europa-Universität Viadrina, Франкфурт на Одері, Німеччина).

В подальшому Ірина Солоненко керувала Українською програмою в німецькому науково-аналітичному центрі “Zentrum Liberale Moderne” (Берлін, Німеччина).

Завдяки її непохитній вірі у європейське майбутнє України та невтомній роботі, українське громадянське суспільство і країна в цілому зробили важливі кроки на шляху до європейської інтеграції. Ірина Солоненко працювала заради того, щоб зробити Україну частиною європейської родини. Вона завжди обстоювала європейські цінності та цінності Відкритого Суспільства, і її внесок у просування європейського вибору України важко переоцінити. «Ірина бралась за речі, які на своїх початках не були гарантовано модними, а їхні результати не виглядали очевидними, але згодом ставали мейнстримом і навіть національною ідеєю – як-то повернен-

Міжнародний форум «Берлінський мирний діалог». Ірина Солоненко перша справа. Берлін, Німеччина, 2023 р.

ня України до європейської родини. Ціннісний вибір Ірини підтверджується нашою сьогодишньою стійкістю, і її втрата в цей момент виглядає ще одним болісним рядком на тому страшному чекові, який виписала нашому народові історія за його європейський вибір» – згадує Олександр Сушко, виконавчий директор Міжнародного Фонду Відродження (Київ).

Ірина Солоненко авторка (співавторка) понад 60 наукових праць з міжнародних відносин та європейської інтеграції України: серед них монографії, навчальні посібники, наукові статті в міжнародних (англійською та німецькою мовами) та вітчизняних виданнях. аналітичні та експертні документи, а також численні доповіді на міжнародних наукових конференціях, виступи в зарубіжних та українських засобах масової інформації.

22 вересня 2024 року перестало битися серце Ірини Солоненко в Університетській клініці м. Дрездена (Німеччина). Лікарі гематологи не змогли справитися зі стрімким перебігом лейкемії. Поховали Ірину Солоненко в її рідній землі, в селі Ковалівці Коломийського району Івано-Франківської області.

ЛАЗАРОВИЧ Ігор Миколайович (19.03.1978, смт.

Яблунів Косівського району). Закінчив Яблунівську середню школу (1995), факультет автоматизації та електрифікації за спеціальністю «Автоматизоване управління в технічних та організаційних системах» Івано-Франківського державного технічного університету нафти і газу (2000). Здобув кваліфікацію магістра-системотехніка. Навчався в аспірантурі, а також паралельно працював на

посадах: програміст ЕОМ, інженер-системотехнік, старший науковий співробітник в ТОВ Науково-виробничий центр «Новатор» (м. Івано-Франківськ).

У 2004 році захистив дисертацію «Методи та спецпроцесори обробки даних на основі процедури рандомізації» та отримав науковий ступінь кандидата технічних наук. У 2010 році став лауреатом премії голови обласної державної адміністрації та голови обласної ради в номінації «Молодий вчений року». У 2012 році отримав вчене звання доцента.

Із 2004 року до 2012 року працював на посаді доцента катедри комп'ютерної та програмної інженерії в ПВНЗ «Галицька академія». З 2012 року і дотепер – доцент катедри інформаційних технологій у Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника. Навчально-наукову

*Доц. Ігор Лазарович (перший зліва) на конференції
“I-Tech Teachers: Deep Dive to Business” (2019)*

діяльність поєднує із адміністративними посадами. У 2005 – 2007 роках – декан та заступник декана факультету електроніки та комп’ютерних технологій у ПВНЗ «Галицька академія». У 2016 – 2023 роках – заступник декана факультету математики та інформатики з наукової роботи в Прикарпатському національному університеті імені Василя Стефаника. У 2024 році – завідувач катедри інформаційних технологій в цьому ж університеті.

Його основні наукові інтереси: проектування і розробка вбудованих і робототехнічних систем, методи цифрової обробки даних, штучний інтелект. Результати своїх наукових здобутків опублікував у понад 50 наукових працях, зокрема 10 – у міжнародних наукових виданнях, що індексуються у наукометричних базах Scopus та Web of Science, 15 навчально-методичних видань. Бере участь у всеукраїнських та міжнародних наукових конференціях. Отримав три патенти на винаходи.

Керує гуртком «Програмування мікроконтролерних сис-

*Демонстрація безпілотного колісного робота
на науковому пікніку «Наука заради миру», 2024 р.*

тем збору та обробки інформації», де навчає студентів спеціальності «Інженерія програмного забезпечення» практичних навичок з розробки та програмування засобів штучного інтелекту, автономних роботів та кіберфізичних систем. Під його керівництвом студенти були переможцями II етапу Всеукраїнського конкурсу студентських наукових робіт та II етапу Всеукраїнської олімпіади з «Програмування мікропрограмних автоматів та мікроконтролерних систем».

Він є членом гром. організації «Академія технічних наук України». секція «Інженерія програмного забезпечення», членом журі для проведення II етапу Всеукраїнського конкурсу-захисту науково-дослідницьких робіт учнів-членів Малої академії наук України», членом журі III етапу Всеукраїнських учнівських олімпіад з інформаційних технологій.

Одружений, з дружиною виховують дочку.

ЧУКУР Ганна Василівна (03.07.1980, с-ще Яблунів Косівського району) – славістка, докторка філософії.

Закінчила із золотою медаллю Яблунівську середню школу (1997), бакалаврат з філології та порівняльного літературознавства в Києво-Могилянській академії (2001).

Отримала ступінь магістра мистецтв у галузі слов'янських мов та літератур в Університеті Торонто, Канада (2004). Навчалася в Українському літньому інституті в Гарварді (2003) та в літній школі «Українікум»

Грайфсвальдського Університету, Німеччина (2007).

Їй присуджено ступінь докторки філософії на кафедрі слов'янських мов та літератур в Університеті Торонто, Канада (2016), внаслідок успішно захищеної дисертації «Український експериментальний роман: Література 1920-х років і естетика кіно». Досліджувала український самвидав та дисидентський рух 1960–1970-х років, уклала каталог самвидавних журналів для бібліотеки Університету Торонто.

Виступала з доповідями на конференціях Канадської асоціації славістів; Асоціації слов'янських, східноєвропейських та євразійських досліджень; Американської асоціації викладачів слов'янських та східноєвропейських мов. Членкиня організацій: Асоціації з вивчення національностей та Наукового Товариства ім. Т.Шевченка в Америці (НТШ).

Ганна Чукур (друга зліва) з колегами з Гарвардського університету. В центрі - Григорій Грабович

Була одним з організаторів Міжнародного симпозіуму «Нові перспективи дослідження сучасної України: Політика, історія і культура» проведеного в Центрі європейських та євразійських студій, (Університет Торонто в 2006 і 2008 році).

Отримала низку стипендій та нагород, включаючи Elizabeth Ruth Karch Award in Ukrainian Studies, Robert Franklin Clark Graduate Fellowship in Ukrainian Language and Literature (обидві від Університету Торонто), Taras Shevchenko Memorial Scholarship in Ukrainian (від Конгресу українців Канади), Helen Darcovich Memorial Doctoral Fellowship (від Канадського інституту українських студій), Harvard Ukrainian Research Institute Scholarship (від Українського наукового інституту Гарвардського університету), Petro Jacyk Scholarship in Ukrainian Studies (від Центру європейських та євразійських досліджень, Університет Торонто), та ін.

Зараз працює редактором в журналі «Гарвардське українознавство» (Harvard Ukrainian Studies). Це наукове періо-

дичне видання Українського наукового інституту Гарвардського університету в США.

В и к л а д а л а курси з української мови та курс про жінок і жіночі теми в українській літературі на катедрі слов'янських мов та літератур Університету То-

Біля стенду видавництва Українського інституту Гарвардського університету

ронто. Працювала в слов'янському відділенні наукової бібліотеки Університету Торонто та опрацьовувала колекцію українських фільмів для Гарвардського кіноархіву.

З часів російського повномасштабного вторгнення в Україну організовує заходи зі збору коштів на підтримку України. Надає експертну допомогу з українських питань і перекладає з української на англійську та з англійської на українську для таких організацій: Лікарі за права людини (Physicians for Human Rights), Фундація Косцюшка в Нью-Йорку, Інститут Пілецького в Берліні. Працювала з продюсерами радіо програми REVEAL, а також з продюсерами PBS FRONTLINE над фільмом про документування воєнних злочинів в Україні (їхній інший фільм про Україну, «20 днів у Маріуполі», отримав нагороду «Оскар» в категорії найкращий повнометражний документальний фільм). Заангажована у видавничих проектах Наукового Товариства ім. Шевченка в Америці.

Мешкає з родиною в Бостоні, штат Массачусетс.

ЛАЗАРОВИЧ Надія Василівна (14.05.1981, смт. Яблу-

нів Косівського району) – кандидатка філософських наук, доцентка катедри теорії та історії культури філософського факультету Львівського національного університету ім. Івана Франка. Закінчила Яблунівську середню школу із золотою медаллю (1998), філософський факультет Львівського Національного університету ім. Івана Франка за спеціальністю

«Філософія» (2002 р. – «бакалавр філософії»; 2003 р. – «магістр філософії», обидва дипломи – з відзнакою), аспірантуру при ЛНУ ім. Івана Франка (2006).

У 2007 році захистила дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата філософських наук «Соціально-субстанційна природа людини в умовах техногенного суспільства: філософсько-культурологічний аналіз» у Львівському національному університеті імені Івана Франка. Вчена рада присудила їй науковий ступінь кандидатки філософських наук зі спеціальності «Соціальна філософія та філософія історії». У 2015 році їй присвоєно вчене звання доцентки катедри теорії та історії культури.

У 2007– 2010 рр. – асистентка катедри теорії та історії

*Доц. Надія Лазарович (перша справа) зі студентами,
які прибули на практичне заняття в історичний музей*

культури філософського факультету Львівського національного університету ім. Івана Франка. У 2007–2008 рр. – старша викладачка катедри соціокультурних дисциплін Львівського інституту економіки та туризму, у 2008 р. – начальниця наукового відділу Львівського інституту економіки та туризму.

Від 2010 р. і дотепер – доцентка катедри теорії та історії культури філософського факультету Львівського національного університету ім. Івана Франка.

Основні наукові інтереси: історія української культури, культурологія, соціальна філософія, філософія культури, колоніальні студії. Вона є авторкою 4-х монографій (колект.), 3-х навчальних посібників (колект.), Опублікувала 23 наукові статті, 41 тезу доповідей на конференціях.

Серед відомих праць Надії Лазарович назвемо: «Національна ідентичність у світлі глобалізаційних процесів» «Перспективи розвитку української культури у XXI столітті» (2012), «Людина в умовах техногенного суспільства» (2011),

Співавторка «Хрестоматії з історії європейської філософії: навчальний посібник для самостійної роботи студентів» під заг. редакцією проф. В.Л. Петрушенка. (2015); на-

Колектив катедри.

Доц. Надія Лазарович стоїть перша зліва

вчального посібника «Історія української культури» за ред. проф. В.П.Мельника, проф. М.В. Кашуби, проф. А.В. Яртися. (2012); навчального посібника «Філософсько-психологічний вимір відношення «людина-природа» (2015).

Вона є авторкою 7 культурологічних гасел в енциклопедичному словнику, який вийшов під грифом Міністерства освіти і науки України «Культурологія: енциклопедичний словник» за ред. В.Мельника (2013).

Розробниця курсів та викладання дисциплін: «Історія української культури», «Культурна антропологія», «Масова культура», «Етика», «Сучасний соціокультурний простір України» (для магістрів) тощо. Взяла участь у 41-й конференції. Проводила відкриті лекції з курсу «Українська культура у світовому контексті» для ВПО (внутрішньо переміщених осіб) для ознайомлення з культурно-історичною спадщиною України та архітектурно-мистецькими надбаннями Львова.

Членкиня НТШ (філософська комісія).

Заміжня, Чоловік – Микола Балдин, син Миколка – школяр.

ТКАЧУК Юрій Любомирович (03.05.1982, смт. Яблунів

Косівського району Івано-Франківської області) – кандидат медичних наук, лікар вищої кваліфікаційної категорії, викладач Івано-Франківського національного медичного університету.

У 1999 році закінчив Яблунівську середню школу із золотою медаллю. Яблунівській середній школі в 1998 році випала честь представляти делегацію в складі чотирьох кращих учнів на першу Всеукраїнську молодіжну конференцію «Модель ООН. Україна».

Юрій Ткачук був одним із членів делегації. Потрібно зауважити, що лише дві школи з області брали участь в конференції, яка тривала 5 днів на базі санаторію в Кончій Заспі (Київ).

Вищу медичну освіту Юрій Ткачук здобував у Івано-Франківській медичній академії, яку закінчив у 2005 р., отримавши спеціальність «Лікувальна справа». У 2005-2008 роках навчався в інтернатурі медичного університету за спеціальністю «Хірургія». У 2008 р. пройшов спеціалізацію з нейрохірургії. З 2006 до 2008 року – асистент кафедри анатомії людини Івано-Франківського національного медичного університету. З 2008 року – асистент кафедри неврології та нейрохірургії цього ж закладу, викладач

*Юрій Ткачук (четвертий справа) серед делегатів
міжнародної наукової конференції*

нейрохірургії. Тепер у медичному університеті працює за сумісництвом.

З 2011 року – лікар-нейрохірург відділення нейрохірургії хребта та спинного мозку Івано-Франківської обласної клінічної лікарні. Має вищу кваліфікаційну категорію зі спеціальності «Нейрохірургія». У сферу його наукових зацікавлень входять: морфо-функціональні зміни центральної нервової системи при коморбідних патологіях; хірургічне лікування захворювань хребта та спинного мозку. Досліджує морфо-функціональні зміни нейро- та адено-гіпофіза при цукровому діабеті.

У 2018 році захистив дисертацію на здобуття наукового ступеня кандидата медичних наук на тему «Морфо-функціональні зміни гіпофізарно-надниркової системи при експериментальному цукровому діабеті та його корекції».

Юрій Ткачук – автор 32 наукових праць. Найбільш відомі з них: «Морфологічна характеристика судин гемомікроциркуляторного русла кори надниркових залоз при цукровому діабеті та його корекції»;

*Юрій Ткачук (перший справа)
з делегатами міжнародної конференції*

«Особливості структурної організації гемомікроциркуляторного русла надниркових залоз в нормі та при експериментальному цукровому діабеті»; «Морфо-функціональні зміни гіпофізарно-надниркової системи в ранні терміни розвитку експериментального цукрового діабету»; «Реакція гіпофізарно-надниркової системи на розвиток експериментального цукрового діабету»;

Він дуже ретельний і невтомний дослідник, чуйний і відповідальний лікар. У 2022 році запланована його дисертація на здобуття наукового ступеня доктора медичних наук на тему «Морфо-функціональна характеристика кірково-спинномозкового шляху при гнійно-запальних захворюваннях хребта на тлі цукрового діабету та їх корекція». Результати досліджень доповідає на міжнародних науково-практичних конференціях та з'їздах нейрохірургів.

Очолював студентський профспілковий комітет. Тепер він є членом громадських організацій: Українська асоціація нейрохірургів, The European Association of Neurosurgery Societies, AO Spine.

Одружений, з дружиною виховують сина.

БОЙЧУК Юрій Володимирович (01.06.1989, смт. Яблу-

нів Косівського району). Закінчив зі срібною медаллю Яблунівську середню школу (2006) та Львівський національний університет імені Івана Франка, факультет електроніки (2011). Магістерська робота «Радіоекологічний стан Українських Карпат: 25 років після аварії на Чорнобильській АЕС».

Після закінчення університету, з 2011 року і дотепер працює в Інституті прикладних

проблем механіки і математики ім. Я.С. Підстригача НАН України, спочатку на посаді математика першої категорії, а згодом – молодшого наукового співробітника. У 2020 році захистив кандидатську дисертацію «Математичне моделювання кондуктивно-променевого теплообміну в теплоізоляційному покриві із врахуванням поверхневих радіаційних властивостей» в Інституті прикладних проблем механіки і математики ім. Я.С. Підстригача НАН України, отримав науковий ступінь кандидата технічних наук (спеціальність «Математичне моделювання та обчислювальні методи». З 2019 року працює в компанії Luftronix, яка спеціалізується на розробці автономних високоточних рішень для інспекцій, зокрема дронів. Інженер (Middle Test Engineer).

Результати його наукової праці:

*Зустріч випускників Яблунівської ЗОШ І-ІІІ ст.
через 10 років, 2016 р. Ю. Бойчук (3-й ряд, перший справа).*

– Побудовано нелінійну математичну модель для опису складного теплообміну в теплоізоляційному покриві із врахуванням поглинання, емісії та розсіяння теплового випромінювання в об'ємі і на поверхні за стаціонарних умов.

– Сформульовано пряму та обернену задачі визначення поверхневих радіаційних властивостей теплоізоляційних покривів із використанням даних вимірювання температури поверхні охолодження і потоку енергії теплового випромінювання, розроблено методику розв'язування цих задач.

– Розроблено спосіб визначення поверхневих коефіцієнтів чорноти і розсіювання теплоізоляційних покривів із використанням даних вимірювання температури поверхні покриву, та параметрів потоку ІЧ випромінювання, що виходить через цю поверхню у зовнішнє середовище.

Бойчук Юрій є автором 25 праць, серед яких 2 публікації в міжнародних наукових виданнях, що індексуються в наукометричних базах Scopus та Web of Science, дев'ять статей у

*Виступ Юрія Бойчука
на науковій конференції*

фахових виданнях та патент на корисну модель.

Бере участь в наукових конференціях, зокрема у XVII-й та XXIV-й Міжнародних наукових конференціях «Direct and Inverse Problems of Electromagnetic and Acoustic Wave Theory (DIPED)», (Тбілісі, 2012 та Львів, 2019); II Науково-технічній конференції «Обчислювальні методи і системи перетворення інформації» (Львів, 2012); IX Міжнародній науковій конференції

«Математичні проблеми механіки неоднорідних структур» (Львів, 2014); Міжнародній науковій конференції «Сучасні проблеми механіки та математики» (Львів, 2013, 2018); Міжнародній конференції студентів та молодих науковців з теоретичної та експериментальної фізики «Еврика – 2014» (Львів, 2014); науково-технічній конференції «Мікро- та нанонеоднорідні матеріали: моделі та експеримент (INTERPOR'15)» (Львів, 2015); Міжнародній науковій конференції: «Сучасні проблеми термомеханіки» (Львів, 2016), IV Міжнародній конференції «Фізичні методи в екології, біології та медицині» (Львів-Шацьк, 2011) тощо.

Активно включився у волонтерську діяльність, підтримує ЗСУ. Лавреат премії Львівської обласної державної адміністрації та премії Національної академії наук України для молодих вчених, стипендіат імені Я.С. Підстригача тощо.

ВОЛОЩУК Василь Михайлович (11.01.1938, с. Уто-

ропи Коломийського повіту (тепер Косівського району Івано-Франківської області) – доцент катедри класичної філології Гродненського державного університету ім. Янки Купали (Білорусь).

Не легким був шлях Василя Волощука в науку. Його батько повернувся інвалідом з фронту і в скорому часі відійшов у вічність, залишивши двох дітей на дружину. Василь, як старший за віком, вирішив після сьомого класу піти заробляти на хліб. Пів року працю-

вав піонервожатим у Стопчатові, а потім за комсомольською путівкою навчався у Львівській школі кіномеханіків. Здобувши професію кіномеханіка, працював на кінопересувці в Яблунівському районі. Та послухавши поради добрих людей, він у вересні 1954 року стає учнем 8-го класу Яблунівської середньої школи, після закінчення якої три роки відслужив у армії, згодом здобув вищу освіту за спеціальністю «Філолога, класика. Вчителів німецької мови» на відділенні класичної філології факультету іноземних мов Львівського державного університету ім. Івана Франка (1965). І з цим багажем знань пішов у світ широкий.

З 1965 по 1968 рік працював викладачем Вітебського медичного інституту. З 1968 року по 1989 рік працював викладачем, старшим викладачем Львівського державного ме-

Доцент Василь Волошук серед перших випускників спеціальності «Класична філологія». Гродно (Білорусь)

дичного інституту. Викладав латинську мову для студентів медичного, педіатричного, стоматологічного, санітарно-гігієнічного та фармацевтичного факультетів.

З 1989 року по 2007 рік працював на посаді завідувача катедри класичної філології, яку заснував разом з колегами, Гродненського державного університету імені Янки Купали (Білорусь), У 1995 році отримав вчене звання доцента.

За потреби викладання спеціальних предметів, які не могли забезпечити своїми силами (було лише п'ятеро викладачів-«класиків»), запрошували спеціалістів зі Львова, Дрогобича, Москви та тоді ще Ленінграду, а також з Греції. З посольством цієї країни підтримували тісні контакти. Організував щорічне, впродовж місяця, навчання студентів класичного відділення у Варшавському університеті. Його кафедра класичної філології також активно співпрацювала з катедрою класичної філології Гданського університету в Польщі.

Викладав латинську мову для студентів гуманітарних фа-

Студенти відділення класичної філології Гродненського і Гданського університетів разом із зав. кафедрами. Гродно

культетів (філологів, істориків, юристів, біологів). Водночас працював у гімназії з учнями 8-10 класів.

Василь Волощук разом з дружиною Марією, колегою за фахом, є авторами підручників «Латинська мова» для студентів-медиків (1986), «Латинська мова» для фармацевтів (1993), «Латинська мова» білоруською мовою (2006) для філологів, Їхній підручник «Латинська мова» для студентів відділення класичної філології, за яким навчаються студенти Львівського національного університету імені Івана Франка витримав вже три видання (2015, 2017, 2023).

Досліджував творчість давньоримського поета Децима Юнія Ювенала. Вперше здійснив переклад сатири першої книги поета розміром оригіналу. Переклади з латинської увійшли до «Хрестоматії давньої римської поезії в українських перекладах і переспівах (Львів, 2000). Автор понад 50 наукових праць. Неодноразово виступав на міжнародних та регіональних наукових конференціях.

ШИПАЙЛО (Олійник) Лариса Данилівна (1.07.1937,

м. Коломия) – філологиня, старша викладачка латинської мови.

Її батьки – Марія Юріївна та Данило Васильович Олійники у 1945 році переїхали на постійне місце проживання в Яблунів, звідки родом Марія Юріївна. Тут вони працювали в школі. Данило Васильович викладав історію та німецьку мову, а Марія Юріївна вела уроки музики і співів та керувала гуртками художньої самодіяльності.

Лариса Данилівна закінчила Яблунівську середню школу (1953), класичну філологію факультету іноземних мов Львівського державного університету ім. Івана Франка (1958).

З вересня 1958 і до 1996 року працювала викладачем, старшим викладачем латинської мови Станіславського державного медичного інституту (тепер Івано-Франківського національного медичного університету). У липні 1970 р. катедру іноземних мов було реорганізовано і створено дві окремі катедри: катедру іноземних мов і катедру латинської мови. Штат катедри латинської мови склали професор М.С.Думка, кандидат філологічних наук І.Я.Козовик та ст. викладачка Л.Д. Шипайло. Завідувачем катедри латинської мови був доцент Іван Козовик. Молодій спеціалістці Ларисі Данилівні довелося пристосовуватися до нових завдань вивчення латинської мови медиками. У цих умовах потрібно було ство-

*Колектив катедри іноземних мов,
Лариса Шипайло в другому ряду друга зліва*

рювати відповідну науково-методичну базу і вона взялася за цю справу. Створює для студентів методичні посібники та виготовляє дидактичні матеріали. Разом з доцентом Іваном Козовиком видали три підручники латинської мови для студентів медінститутів (1976, 1985, 1993 роки).

Викладаючи латинську мову та проводячи практичні заняття на медичному, стоматологічному та фармацевтичному факультетах, Лариса Данилівна акцентувала на греко-латинських джерелах анатомічної, клінічної та фармацевтичної термінології.

Після виходу на пенсію у 1996 році Ларису Шипайло запрошують на викладацьку роботу вищі навчальні заклади Івано-Франківська. Зокрема, з 1997 року до 2013 року пра-

Лариса Шипайло серед студентів духовної академії

цювала старшою викладачкою латинської мови Прикарпатського університету ім. Василя Стефаника. а потім ще 4 роки викладала в ПЗВО «Івано-Франківська академія Івана Золотоустого», де вчила латинської мови майбутніх священників.

Одружена, чоловік Богдан Шипайло – інженер-будівельник, перебуваючи на пенсії активно займається образотворчим мистецтвом, бере участь у художніх виставках, видав альбом своїх робіт, його доробок 150 картин. Син Ігор закінчив механіко-математичний факультет Київського університету ім. Тараса Шевченка і працює у видавництві Товариства української мови в м. Будапешті. Дочка Уляна закінчила факультет іноземних мов Прикарпатського університету ім. Василя Стефаника, працює в м. Ніцці (Франція) на посаді викладача іноземних мов.

Відомий вже нам доцент Ігор Олійник, який працював у київських ВНЗ, є її рідним братом.

ТАРАСЮК Василь Михайлович (09.01.1957, с-ще

Яблунів Яблунівського (тепер – Косівського) району – 15.05.2019, Яблунів) – доцент катедри землевпорядкування, кадастру та ГІСТ.

Закінчив Яблунівську середню школу (1974), географічний факультет Чернівецького державного університету (1979). Вчителював на Хмельниччині, викладав географію у Жванецькій СШ. У 1984 – 2000 роках обіймав посаду агрохіміка-грунтознавця, був ведучим спеціалістом,

керівником групи, начальником ґрунтознавчої партії Івано-Франківського філіалу інституту Укрземпроект.

2000 – 2002 рр. – старший викладач катедр «Землевпорядкування та кадастру», «Геодезії та геоінформаційних систем», «Природокористування кадастру та ГІСТ», головний інженер науково-дослідного центру в Інституті управління природними ресурсами (м. Коломия) Київського університету економіки та права „КРОК”.

У 2002 – 2004 рр. працював спочатку на посаді спеціаліста I категорії з питань земельних відносин, будівництва, транспорту і зв'язку, а згодом – заступника начальника Коломийського міського відділу земельних ресурсів.

Впродовж 2004 – 2017 років – на посаді доцента кате-

*Василь Тарасюк – заст. начальника Коломийського
міського відділу земельних ресурсів*

дри землевпорядкування, кадастру та геоінформаційних систем Інституту управління природними ресурсами. Очолював науково-дослідний центр інституту. Він є співавтором колективної монографії «Стратегія збалансованого землекористування на Прикарпатті» та автором наукових праць у фахових виданнях з питань землевпорядкування та грошової оцінки земель населених пунктів. Найбільш відомі його праці: «Функції біологічного землеробства у системі збалансованого природокористування», «Особливості використання земель оздоровчого, рекреаційного, історико-культурного, природно-заповідного та іншого природоохоронного призначення», «Вдосконалення методики грошової оцінки сільсько-господарських угідь».

Тарасюк Василь – співавтор 3 підручників, розробив методичні вказівки до виконання курсової роботи з дисципліни «Основи земельного кадастру», написав і видав короткий

*Василь Тарасюк з головним ґрунтознавцем
НДІ «Земпроект» І. Д. Ткачуком*

курс лекцій з дисципліни «Рекультивация» (2010). Залучав студентів до науково-дослідної роботи. Брав участь у науково-практичних конференціях.

Безпосередньо за його участю проведено: нормативно-грошову оцінку земель населених пунктів Тлумацького, Надвірнянського, Коломийського, Косівського, Верховинського, Рожнятівського районів Ів.-Франківської області (понад 100 населених пунктів); експертну грошову оцінку земельних ділянок не сільськогосподарського призначення в Ів.-Франківській області (понад 200 земельних ділянок); ґрунтові обстеження земель Ів. - Франківської області, а також інші види топографо-геодезичних, землевпорядних та землеоціночних робіт.

Проживав в селищі Яблунові, був депутатом селищної ради, брав активну участь у громадській роботі, консулював селян.

БОЙЧУК Ярослав Дмитрович (20.06.1957, смт. Яблунів Яблунівського (тепер Косівського) району) – інженер-землевпорядник, старший викладач. Закінчив Яблунівську середню школу (1974). Вищу освіту здобув, навчаючись на землевпорядному факультеті Львівського сільськогосподарського інституту (тепер – Львівський національний університет природокористування) (1980).

З 1980 року працював у Закарпатському філіалі інституту «Укрземпроект» на посаді інженера-землевпорядника в проектно-пошуковому відділі. У квітні 1984 року переведений в Івано-Франківський філіал на посаду інженера другої категорії в комплексному проектно-пошуковому відділі.

У лютому 2002 року прийнятий на посаду асистента кафедри землевпорядкування та кадастру Інституту управління природними ресурсами Київського університету економіки та права „КРОК”, а з вересня цього ж року – старший викладач кафедр «Землевпорядкування кадастру та геоінформаційних систем і технологій», «Геодезії та геоінформаційних систем», «Природокористування кадастру та ГІСТ».

Учасник XI міжнародного науково-технічного симпозіуму (2006, Алушта). Має опубліковані праці у фахових журналах. Найбільш відомі його наукові статті: «Трансформація координат GPS- пунктів у систему СК-42 за допомогою про-

Ярослав Бойчук серед викладачів інституту

грами TRIMBLE GEOMATICS OFFICE» (2009), «До питання про визначення параметрів трансформації між геоцентричною системою координат і просторовою системою на основі еліпсоїда Красовського» (2009), «Особливості дистанційного зондування землі в аграрному секторі» (2011), «Впровадження української геодезичної системи координат та проблеми використання супутникових технологій при земельно-кадастрових роботах (2012), «Вдосконалення робіт щодо інвентаризації земель шляхом застосування глобальних навігаційних супутникових систем» (2013), «Аналіз та удосконалення оцінки земель населених пунктів».

Викладав такі дисципліни: геодезія, фотограмметрія та дистанційне зондування, землевпорядне проєктування, основи містобудівного кадастру та права, землеустрій, оцінка землі та нерухомості, земельний кадастр. Автор колективної монографії «Стратегія збалансованого землекористування на

Ярослав Бойчук зі студентами своєї групи

Прикарпатті» (2013). Підготував для студентів навчальний посібник «Основи містобудівного кадастру» (2006) та розробив 7 методичних вказівок для виконання студентами практичних робіт з топографії, фотометрії та ін.

Разом з доцентом Івано-Франківського медінституту Кононенком та Левандовським Р.А. (тепер – доктором медичних наук) створили апарат для обезболювання в процесі лікування зубів, на що отримав патент від медінституту.

Проводив нормативно грошову оцінку земель населених пунктів Коломийського, Косівського, Верховинського, Галицького районів Івано-Франківської області, різні види топографо-геодезичних, землевпорядних та землеоціночних робіт в області.

З 2000 року – експерт-оцінювач з грошової оцінки земельних ділянок.

Від редактора

«До висот науки» – так автор назвав книжку про людей науки – яблунівців за народженням та колишніх випускників Яблунівської середньої школи. Читачі мають можливість дізнатися про своїх талановитих земляків, які досягли висот в різних галузях знань і отримали визнання в науковому світі.

Однак в цій коротенькій післямові хочу розповісти про її автора, задум якого підтримав відділ освіти. Василь Юрійович Куришук в минулому вчитель фізики, заступник директора, директор школи в Яблуніві, завідувач Косівського районного відділу освіти, Обирався депутатом Івано-Франківської обласної ради першого демократичного скликання та трьох скликань районної ради.

Він повернув із забуття письменника, старшину УГА, педагога і громадського діяча Миколу Матієва-Мельника та письменника «розстріляного відродження» Василя Атаманюка, дослідивши їхній життєвий і творчий шлях, упорядкувавши і видавши їхні твори, які за радянської влади були заборонені. Організував заходи щодо увічнення пам'яті про них (публікації в газетах і журналах, вечори пам'яті, меморіальні стели тощо).

Василь Куришук відомий як краєзнавець, член Національної спілки краєзнавців України. Написав історію Яблунів «Яблунів: причинки до історії містечка», чотири книжки з історії духовних святинь Косівщини, дві книжки з історії освіти на Косівщині («Школа на Яблунівщині», «Причинки

до історії освіти на Косівщині») та іншу краєзнавчу літературу – всього 17 видань. Він автор понад 80 статей з питань освіти та краєзнавства в газетах та журналах.

Заснував газету «Освітнянський вісник» при Косівському відділі освіти для освітян району, яка виходила щомісяця на громадських засадах. При редакції створив видавництво «Писаний Камінь», директор якого і редактор працювали на громадських засадах, а через 6 років, коли зросла кількість замовлень, вони передали його в приватні руки.

Щодо нагород Василя Курищука. Він – відмінник освіти колишнього Союзу, відмінник освіти України, Заслужений учитель України, нагороджений медалями «За заслуги перед Прикарпаттям» та медаллю «30 років відновлення Незалежності України». Лауреат трьох обласних премій: дві премії ім. Патріарха Володимира Романюка та ім. Митрополита Андрея Шептицького (2018, 2021) та премія ім. Євгена Паранюка (2021), а також двох районних іменних премій: премії ім. Марійки Підгірянки та ім. Ігоря Пелипейка.

Сесією Яблунівської селищної ради від 18 лютого 2015 року Василеві Курищуку було присвоєно звання «Почесний громадянин Яблунова».

Отже, книжка вийшла в світ. Хотілося б, щоб вона викликала інтерес молоді до пізнання світу, до бажання розгадувати таємниці природи, розуміти не тільки те, що бачиш, а й те, чого поки що не видно. Хай цій добрій справі послужать розповіді про наших славних земляків-науковців.

*Ірина Кур'янська,
начальниця відділу освіти
Яблунівської селищної ради*

Зміст

Вступ.....	3
Доктори наук, професори.....	7
Новіцький Максиміліян.....	8
Мельник Зіновій-Лев Іванович.....	13
Дрогомирецький Ярослав Миколайович.....	18
Солоненко Іван Миколайович.....	22
Заячук Дмитро Михайлович.....	27
Попович Дмитро Іванович.....	31
Дмитрук Юрій Михайлович.....	35
Семенів Ігор Петрович.....	39
Сорока (Гаврилків) Мирослава Іванівна.....	43
Білобровка Ростислав Іванович.....	47
Левандовський Роман Адамович.....	51
Геник Ярослав Вячеславович.....	55
Ткачук Тарас Юрійович	59
Басиста Ірина Володимирівна.....	63
Кандидати наук, доценти, старші викладачі.....	67
Ковалишин Михайло Миколайович.....	68
Перцович Михайло Григорович.....	71
Лазарович Василь Григорович.....	74
Лисишин Андрій Михайлович.....	77
Олійник Ігор Данилович.....	80
Цимбалюк Юрій Васильович.....	83
Багрійчук Василь Олексійович.....	86
Фіщич Степан Андрійович.....	89
Солоненко Надія Дмитрівна.....	91

Заячук Ігор Михайлович,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,,	94
Молодило Володимир Іванович.....	97
Романюк Борис Дмитрович.....	100
Заячк Василь Яремович.....	103
Балан (Кармазина) Уляна Володимирівна.....	106
Дутчак Ганна Миколаївна.....	109
Струк Володимир Федорович.....	112
Дяконюк Лілія Миколаївна.....	115
Солоненко Ірина Іванівна.....	118
Лазарович Ігор Миколайович.....	121
Чукур Ганна Василівна.....	124
Лазарович Надія Василівна.....	127
Ткачук Юрій Любомирович.....	130
Бойчук Юрій Володимирович.....	133
Волощук Василь Михайлович.....	136
Шипайло (Олійник) Лариса Данилівна.....	139
Тарасюк Василь Михайлович.....	142
Бойчук Ярослав Дмитрович.....	145
Від редактора.....	148

**ЯБЛУНІВСЬКА ТЕРИТОРІАЛЬНА ГРОМАДА
ВІДДІЛ ОСВІТИ ЯБЛУНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ**

Василь Юрійович КУРИЩУК

До висот науки

Науково-популярне видання

Редакторка Ірина Кур'янська
Відповідальний за друк Михайло Павлюк
Технічний редактор Віталій Стефурак
Верстка Романа Курищука

*Світлини на палітурці: Яблунівський ліцей та Конвокація
в Університеті Торонто, на передньому плані - Ганна Чукур.*

«Писаний Камінь»

Косів 2025

Видруковано в ПП «Писаний Камінь»
Свідоцтво Держ. реєстру: серія ДК, № 5083
Івано-Франківська обл., м. Косів,
вул. Незалежності, 28.
E-mail: Evrika-pk@ukr.net

Підписано до друку 20.01.2025. Формат 60×84/16.
Папір офсетний. Друк офсетний.
Умов. друк. арк. 7,84. Обл.-вид. арк. 6.02.
Тираж 150 прим. Замовне 342.